

PARAPSYKOLOGIA 2000

N:o 4, syksy 1998

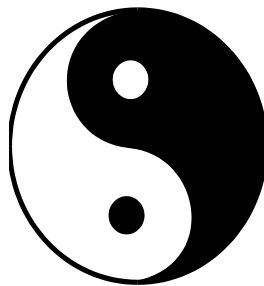
Uneksiva Gaia, harhaileva ihminen

Ihmisen ja hänen maailmansa välinen vuorovaikutus on tuntunut meistä aina hyvin selvältä asialta. Olemme oppineet jo pienestä pitäen, että ihminen voi vaikuttaa ulottuvillaan oleviin esineisiin vain kehollaan, ja siinä kaikki. Myöskään ihmisryhmä ei voi muuttaa näkyvää maailmaa muuten kuin yhdistetyn lihasvoimansa avulla, olemme ajatelleet. Parapsykologisen tutkimuksen edistyessä ja tutkijoiden visioiden syventyessä ovat uudet kysymyksenasettelut kuitenkin nousseet esille. Niiden perusteella on avautumassa kiehtovia näköaloja siitä, mitä ihmiset voivat saada aikaan, jos he pystyvät yhdistämään mielensä voiman.

Tietoisuuden kentät

Jo vuosikymmeniä on virallisen arkitotuuden ohelle ollut pyrkimässä toinen totuus, näkemys ihmisestä, joka on yhteydessä kaikkeuteen muullakin tavalla kuin vain aistiensa välityksellä. Seikkaperäisissä tutkimuksissa on esimerkiksi käynyt ilmi, että jo pelkkä huomion oikea suuntaaminen esinemaailmaan voi saada aikaan kummia. Jos esine on esimerkiksi arpakuutio - kuten oli vuosikymmeniä sitten tavallista joissakin laboratoriotutkimuksissa - se ei enää tuotakaan satunnaisia silmälukuja. Jos esine on sähköinen piiri, se saattaa "seota" tai käyttäytyä monella muulla tapaa oudosti. Myös ihminen voi olla "esine" siinä mielessä, että esimerkiksi hänen hermojärjestelmänsä voi mukautua toisen ihmisen komentoon. Eikä näihin suorituksiin yltävän tarvitse olla edes mikään psi-tähti, vaan kuka tahansa voi saada tutkijoiden kulmakarvat kohoamaan. Ja mitä ihmisryhmien

Parapsykologia 2000 on Suomen parapsykologinen Tutkimusseura r.y.:n toimittama artikkelisarja, jossa pyritään laaja-alaisesti esittämään parapsykologisia tutkimustuloksia, muuttuvaa ihmiskäsitystä, maailmankuvaa ja elämäntutkimus-suuntauksia.

Kukin kirjoittaja vastaa itse kirjoituksensa sisällöstä.

Kirjoituksia saa vapaasti lainata edellyttäen että lähde mainitaan.

vastaavanlaisiin yhteisöön tuloon tulee, tutkijoilla on ehkä ollut monenlaisia ajatuksia, mutta soveliaiden menetelmien puutteessa heidänkin on täytynyt tyytyä pelkkään pohdiskeluun.

Ajatus, että yksilöiden tietoisuus voisi järjestäytyä yhdeksi kokonaisuudeksi, ei ole millään tavoin uusi. Psykologi **Carl Gustav Jung** puhui kollektiivisestä alitajunnasta ja nyttemmin biologi **Rupert Sheldrake** on tullut laajalti tunnetuksi morfisista kentistä koskevista teorioistaan ja niiden toteutuksista. Ajatus taustalta voidaan löytää itse asiassa fysiikasta - niin klassisesta "newtonilaisesta" fysiikasta kuin modernista kvanttifysiikastakin - tutut kentät, joita käytetään selittämään kahden kohteen välistä näkymätöntä vuorovaikutusta. Kvanttifysiikallisten kenttien kiinnostavuus piilee siinä, että niille on ominaista ei-lokaalisuus, ts. niitä on turha etsiä ajan tai tilan puitteista. Ne vain ovat jossakin

à la carte

Teuvo Laitinen: Uneksiva Gaia, harhaileva ihminen	1
Rita Castrén: Kanavointi	8
Markku Siivola: Miten erottaa parapsykkiset kokemukset psyykkisestä sairaudesta ja miten auttaa niistä kärsivää	13
Jani Lassila: Teoriapohjainen parapsykologian tutkimus	18
Olavi Kiviniemi: Mahdollisten paranormaalien kokemusten tulkinnasta	22

toisissa ulottuvuuksissa ja ne ovat siitä mukavia, että niiden avulla voidaan selittää monenlaisia ilmiöitä taivaan-kannen alla.

Tietoisuus kentät nousivat ensimmäisen kerran tutkimuksen kohteeksi transsendenttisen mietis-kelyn (TM) perustajan **Maharishi Mahesh Yogin** väitteiden myötä. Kansainvälisen Maharishi-yliopiston dekaanin **David Orme-Johnson'in** sanoin perusta on seuraava: "Ylirasittuneet yksilöt luovat stressin ilmapiirin kollektiiviseen tietoisuuteen, joka vastavuoroisesti vaikuttaa jokaisen kyseiseen järjestelmään kuuluvan yksilön ajatteluun ja toimintaan. --- Rikollisuus, lääkeaineiden väärinkäyttö, aseelliset selkkaukset ja muut yhteiskunnan ongelmat ovat enemmän kuin vain yhden rikollisen, yhden lääkkeiden väärinkäyttäjän tai keskenään hankauksissa olevien yhteiskunnan ryhmäkuntien ongelma. Senkaltaiset ongelmat ovat pohjimmiltaan enemmänkin kollektiivisen tietoisuuden stressioireita."

Transsendenttisesta mietiskelystä kiinnostuneet tieteenharjoittajat ovat panneet toimeen useita kymmeniä tutkimuksia tästä ns. Maharishi-ilmiöstä ja julkaisseet niistä selostuksia sosiologisissa aikakauslehdissä. Sosiologit ovat laajana rintamana kritisoineet tutkimusten toteutusta, mutta niillä on kuitenkin ollut se merkitys, että TM-piirien ulkopuoliset tutkijat ovat tarttuneet haasteeseen ja ryhtyneet kehittämään menetelmiä joukkotietoisuuden vaikutusten selvittämiseksi. Johtoajatukseksi on muotoutunut, että jos aineelliseen maailmaan voidaan vaikuttaa "joukkomielen" ponnistusten avulla, voidaan sitä tutkia vain rakentamalla tarkoitusta varten elottomia havaitsimia, jotka sitten sijoitetaan vaihteleville etäisyyksille ryhmään kuuluvista ihmisistä.

Mitä kyseisen kaltaiset havaitsimet voisivat olla? Tarkastelun lähtökohdaksi voidaan ottaa mielen niin tunnetut kuin oletetutkin ominaisuudet. Ensimmäisenä on oletamus, että tietoisuus ulottuu yksilön ulkopuolelle ja että sillä on kvanttikenttien kaltaisia

ominaisuuksia siinä mielessä, että se vaikuttaa tapahtumien todennäköisyyksiin. Kvanttifysiikan suurimpia mysteerejä on, että kvanttimaailman ilmiöiden tarkkailu "jäädyyttää" tilanteen. Tämä voidaan ilmaista myös siten, että tajunta luo järjestystä vaikutuksensa kohteena olevaan järjestelmään. Vaikutus on sitä suurempi, mitä vahvempi järjestelmään kohdistuva tietoisuus on. Toisaalta yksilön tietoisuus aaltoilee hetkestä hetkeen sen mukaisesti, miten voimallinen huomion keskittyminen on. Normaali-ihmisen arkitietoisuudella voidaan olettaa olevan varsin alhainen huomiokeskittyminen verrattuna huipentumatiloihin, esimerkiksi tietoisuudenlaajentumiskokemuksiin.

Mielen luoma järjestys

Maharishi-ilmiön perusteella voidaan olettaa, että ryhmätietoisuus tulee vahvemmaksi, kun ryhmän jäsenet keskittävät huomionsa yhteiseen kohteeseen, mikä puolestaan synnyttää yhtenäisyyttä ryhmän sisällä. Kun ryhmän jäsenet kohdistavat huomionsa eri asioihin, syntyy eräänlaista taustakohinaa ja yhtenäisyyden taso on merkityksettömän matala. Suurin ryhmävaikutus syntyy, kun ryhmän koko on mahdollisimman suuri ja ryhmän jäsenten yhteisen keskittymisen taso on voimakkaimmillaan.

Mikäli tajunta on todella yhteydessä kvanttimaailman kenttiin, seuraa siitä, että aineellisen maailman järjestelmät reagoivat tietoisuus kenttiin muuttamalla järjestäytyneemmiksi. Järjestäytyneisyyden taso on sitä korkeampi, mitä yhtenäisempi tietoisuus kenttä on, joukkotietoisuus kentän ollessa kysymyksessä siis siitä, mitä enemmän ryhmän jäsenet "puhaltavat yhteiseen hiileen". Tietoisuuden keskittämisen kautta syntynyt kohonnut järjestäytyneisyys vaikuttaa yhtäläisesti niin elottomiin (kivet) kuin elollisiinkin järjestelmiin (ihmiset, arpakutit), mutta vain riittävän epävakaat järjestelmät tarjoavat mahdollisuuden mitata järjestäytyneisyyden tason muutoksia. Kun ihmisryhmä aktiivisesti keskittyy yhteiseen kohteeseen, "ryhmämielellä"

on hetkellisesti "kyky järjestellä", kuten Jung asian ilmaisi.

Ajatus joukkovaikutusten mittaamiseksi perustuu juuri tähän aineen elämiseen mielen mukana. Tehtäväksi muodostuu siten havainnoida muutoksia aineellisten järjestelmien järjestäytyneisyydessä. Helpoimmin ajatus voidaan toteuttaa järjestelmillä, jotka ovat luonteeltaan täysin satunnaisia. Jotta havaintoja voitaisiin tehdä järkevissä aikapuitteissa, tulee järjestelmän lisäksi olla sellainen, että se perustuu mahdollisimman nopeasti tapahtuviin järjestelmän sisäisiin muutoksiin.

Ihanteellisia järjestelmiä tähän tarkoitukseen ovat sähköiset satunnaislukukehittimet (SLK), joita on jo 1960-luvulta lähtien käytetty monentyyppisissä parapsykologisissa tutkimuksissa. SLK:t ovat periaatteessa eräänlaisia sähköisiä arpakuutioita, sähköpiirejä jotka tuottavat täysin ennakoimattomia ja satunnaisia tuloksia. Käytännön kannalta vielä osuvampi rinnastus saadaan kolikonheitosta, joka tuottaa tulokseksi sattumanvaraisesti joko kruunan tai klaavan. Tyypillisessä SLK:n käyttöön perustuvassa koetilanteessa kokeeseen osallistuva ihminen yrittää vaikuttaa SLK:n antamiin tuloksiin jollakin etukäteen määritellyllä tavalla, esimerkiksi siten, että tulokseksi saataisiin enemmän klaavoja kuin kruunoja. Todellisuudessa SLK:t tuottavat sarjan bittejä (lukuja yksi tai nolla), joten koehenkilön tehtävänä on tuottaa etukäteen tehdyn päätöksen mukaisesti enemmän joko ykkösiä tai nollia.

Miten sitten on varmistettu se, että tuotetut bitit ovat todella satunnaisia ja että kukaan ei pääse millään vilpillisellä tavalla vaikuttamaan SLK:n tuottamiin tuloksiin?

Tarvittavana satunnaislähteenä käytetään nykyisin joko sähköistä kohinaa tai radioaktiivista hajoamista, joiden tapahtumiseen ihminen ei pysty vaikuttamaan ja joiden toimintaa hän ei pysty myöskään millään tavalla ennakoimaan. Kummassakin tapauksessa on kysymys fyysikaalisesta järjestelmästä, joka tuottaa

asianmukaisen piirisuunnittelun tuloksena sähköisiä toimintapiikkejä ennakoimattomina ajanhetkinä. Piikkejä saattaa tyypillisessä tilanteessa esiintyä muutamia tuhansia kertoja sekunnissa. Piikkien avulla luodaan tarvittavien satunnaisbittien sarjoja. Ajoittimena on äärimmäisen tarkka kideohjattu kello, jonka arvo muuttuu ("kello käy") esimerkiksi kymmenen miljoonaa kertaa sekunnissa. Käytetyn fyysikaalisen järjestelmän tuottama toimintapiikki aiheuttaa kellon toimintaan keskeytyksen, jonka tapahtuessa kellon senhetkinen tila ("ykkönen" tai "nolla") tulee SLK:n antamaksi arvoksi. Arvojen kirjaamisesta - samoin kuin monista muistakin koejärjestelyn vaatimista tehtävistä - huolehtii tietokone.

Koehenkilöitä kautta maailman

Tyypillisessä kenttätietoisuuskokeessa mitataan samanaikaisesti ryhmän keskittymisen ja jonkin tai joidenkin fyysikaalisten järjestelmien vaihteluja. Koejärjestely ei edellytä, että ryhmä keskittyisi tahtomaan tai toivomaan jonkin asian tapahtumista, kuten usein tapahtuu TM-ponnistuksissa. Senlaatuinen menettely saattaisi itse asiassa herättää voimakkaita puolustusmekanismeja, epäilyksiä tai pelkoja, jotka estäisivät havainnoitavien ilmiöiden esiintymisen tai vaimentaisivat sitä.

Mutta miten pystytään havainnoimaan järjestäytyneisyydessä tapahtuvia muutoksia, joiden on määrä olla merkinä siitä, että ryhmän keskittymisellä on jotain vaikutusta? Järjestäytyneisyydessä tapahtuvat muutokset tulevat helposti esille satunnaisissa aineellisissa järjestelmissä siten, että määritelmän mukaan satunnaisjärjestelmän järjestäytyneisyyden aste on keskimäärin nolla, toisin sanoen siinä vallitsee täydellinen kaos. Mikäli järjestäytyneisyyttä ilmenee, se voidaan havaita heti yksinkertaisin tilastotomemaattisin menetelmin. Järjestäytyneisyydessä esiintyvien vaihtelujen odotetaan tietysti esiintyvän sattumanvaraisesti, mutta tässä tapauksessa tutkijat ovat kiinnostuneita nimenomaisesti siitä, milloin vaihtelut esiin-

tyvät suhteessa ryhmän keskittymisessä ilmeneviin muutoksiin.

Ensimmäiset kahdeksan ryhmätietoisuustutkimusta toteutettiin maaliskuusta 1995 heinäkuuhun 1996 Ph.D. **Dean Radin'in** johdolla Las Vegasissa sijaitsevassa Nevadan yliopiston Tietoisuudentutkimuslaboratoriossa. Tutkimuksen luonne tulee käsittää oikealla tavalla: tutkimusryhmiin kuuluvat yksilöt eivät ahtautuneet mihinkään yhteiseen tilaan - itse asiassa he eivät edes olleet välttämättä tietoisia siitä, että olivat mukana tutkimuksissa! Seuraavasta tutkimusluettelosta itse kukin voi tarkistaa, oliko juuri hän tietämättään mukana jossakin tutkimuksessa:

- 1) Kaksitoista osanottajaa käsittävä henkisen kasvun seminaari maaliskuussa 1995,
- 2) Oscar-palkintojen suorana televisioitu jakotilaisuus maaliskuussa 1995, jolloin "tutkimusryhmän" koko oli arviolta yksi miljardi,
- 3) huvinäytelmän esitys eräällä Las Vegasin kasinolla syyskuussa 1995; läsnä suunnilleen neljäkymmentä ihmistä,
- 4) **O.J.Simpson'in** tuomion suorana televisioitu julkistus lokakuussa 1995 katsojamäärän ollessa suunnilleen 500 miljoonaa,
- 5) amerikkalaisen jalkapallon loppuottelu tammikuussa 1996; katsojajatai kuulijamäärä suunnilleen 200 miljoonaa,
- 6) televisio-ohjelmien lähetys Yhdysvaltojen neljässä suurimmassa verkkoryhmässä parhaaseen katse-
lukaikaan eräänä maanantai-iltana helmikuussa 1996 katsojamäärän ollessa arviolta 90 miljoonaa,
- 7) Oscar-palkintojen suorana televisioitu jakotilaisuus maaliskuussa 1996, jolloin katsojamäärä oli arviolta yksi miljardi, sekä
- 8) Atlantan olympialaisten avajaiset heinäkuussa 1996; katsojamäärä arviolta kolme miljardia.

Joukkovaikutusten tutkiminen sattu-

manvaraisella koehenkilöstöllä kuulostaa varmasti perin hämmentävältä. Miten voidaan suorittaa tutkimuksia henkilöillä, jotka ovat kuka missäkin päin maailmaa ja jotka eivät itse edes tiedä olevansa mukana kokeessa? Onneksi vilppiä ei sentään tarvitse epäillä! Vaikka "koehenkilöt" olisivat tienneetkin kokeeseen osallistumisestaan, heillä ei olisi ollut aavistustakaan siitä, missä päin maailmaa

havaintotietojenkeruu tapahtui puhumattakaan, että he olisivat tienneet, millä tavalla keruu oli toteutettu.

Miten sitten voidaan kerätä luotettavaa tietoa näin "levperäisesti" järjestetyssä kokeessa? Asian ymmärtämiseksi pitää muistaa, että kyseessä oli perimmältään mielen ja aineen välisen vaikutusyhteyden tutkiminen. "Ainetta" kokeissa edustivat SLK:t, jotka oli ohjelmoitu tuottamaan 400 satunnaisbitin (ykkösen ja nollan) muodostamia otoksia kerran kuudessa sekunnissa. Kyseessä oli siis tavallaan sähköinen kolikonheitto, jonka tuloksena syntyi sarja kruunoja ja klaavoja. SLK:t oli edelleen ohjelmoitu tuottamaan otoksia suunnilleen yksi tunti ennen tutkimustilannetta (esimerkiksi tunti ennen Oscar-palkintojen julkistamista), itse tilanteen aikana sekä tunnin kuluttua tilanteen päättymisestä. Ennen tilannetta ja sen jälkeen koottuja otoksia käytettiin kontrollitietoina sen varmistamiseksi, että SLK:t toimivat oikein. Tällä menetelmällä kerättiin tyypillisessä tapauksessa muutamia tuhansia otoksia kustakin tutkimustilanteesta.

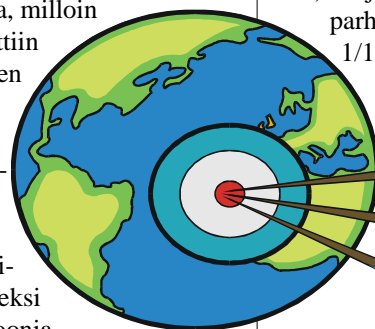
Kun tiedot oli kerätty, tietokone laski kustakin 400 bitin sarjasta ykkösten määrän, jonka arvo tuli siis olla keskimäärin 200, jos mitään poikkeuksellista ei olisi tekeillä. Saadun luvun perusteella laskettiin tilastomatemattisin standardimenetelmin järjestäytyneisyyden määrä kyseisessä sarjassa. Tämä luku puolestaan mittasi tilastollisen tasapainon astetta sähköpiirissä kuuden sekunnin välein. Mikäli kokeen luonne vaati, käytettiin lisäksi riippumattomia arviointisijoita kirjaamaan muistiin ne ajankohdat, jolloin heidän arvionsa mukaan

tutkimustilanteessa esiintyi syvän mielenkiinnon hetkiä. Tällainen oli esimerkiksi Oscar-palkintojen jaon yhteydessä hetki, jolloin tilaisuuden juontaja ilmoitti: "--- ja Oscarin parhaasta miespääosasta saa ---". Mikäli perusajatus oli oikea, tuli järjestäytyneisyyden asteen olla syvän mielenkiinnon hetkinä erityisen selvästi nähtävissä.

Televisioilta Yhdysvalloissa

Esimerkkinä käsiteltäköön seuraavassa koetta, jossa tutkimuksen kohteena oli tavallinen amerikkalainen TV-ilta (koe numero 6). Aikaisemmin suoritettut kokeet olivat antaneet ymmärtää, että "massamielen" liikkeet ovat kytköksissä nimenomaisesti aineellisten järjestelmien *järjestäytyneisyydessä* tapahtuviin liikkeisiin. Mikäli kyseinen havainto oli oikea, tutkimustilanteen ei silloin tarvitsekaan välttämättä pohjautua mihinkään suureen joukkotapahtumaan, sillä nykyaikaisessa yhteiskunnassa esiintyy muutoinkin säännöllisesti joka päivä tapahtumia, joiden aikana suuren ihmisjoukon mielet ovat ennustettavasti suuntautuneina samalla tavalla. Tilastojen perusteella tiedetään, että parhaaseen TV-katseluaikaan illalla kahdeksasta yhteentoista 50-90 miljoonaa yhdysvaltalaisista seuraa varsin keskittyneesti televisiota vain mainoskatkojen alentaessa hetkeksi heidän katseluvireyttään.

Joukkomielenkiinnossa esiintyvien vaihtelujen arvioimiseksi tutkijat ottivat seurantaansa neljän suurimman TV-verkon lähetykset illalla helmikuun 5. päivänä vuonna 1996. He kirjasivat minuutin tarkkuudella, milloin mikin ohjelma lähetettiin ja milloin sen esityksen aikana esiintyi mainoskatkoja. Näiden tietojen perusteella laskettiin keskiarvo keskimääräisen massamielikeskittymisen saamiseksi koko kymmeniä miljoonia ihmisiä käsittävälle katselijakunnalle. Jos jollakin kanavalla oli jollakin

hetkellä mainostauko, kyseisen kanavan joukkokeskittymisen arvoksi merkittiin kyseiselle hetkelle nolla, muutoin arvo oli yksi. Tällä tavoin kaikkien neljän verkon keskimääräisen joukkokeskittymisen tuli teoriassa vaihdella nollasta yhteen. Todellisuudessa vaihtelu oli 0.25:stä yhteen eli vähintään yhdellä kanavalla oli aina meneillään ohjelma.

Teorian mukaisesti tutkijat ennustivat, että korkeampi katselija-aktiivisuus antaisi suuremman poikkeaman nolloorvosta SLK:ien tuottamissa satunnaislukusarjoissa. Juuri niin kävikin. Tulokset osoittivat, että mitä enemmän katselijoita oli syventynyt seuraamaan televisiota (eli mitä suurempi ohjelma-intensiteetti oli), sitä enemmän satunnaislukusarjat poikkesivat nollooletuksesta. Tuloksen tilastollinen sattumatodennäköisyys oli suunnilleen yksi prosentti, ts. tuloksen voi katsoa syntyneen sattumalta vain kerran sadassa tapauksessa.

Seitsemässä muussa tutkimustilanteessa saatiin vähintään yhtä merkitseviä tuloksia. Kokeiden yhteenvetona voidaan esittää seuraavat sattumatodennäköisyydet:

- 1) 1/1000 suurimman keskittymisjakson aikana
- 2) lähes 1/100 - 1/1000 suurimpien keskittymisjaksojen aikana
- 3) 1/1000
- 4) tuomion julistamisen hetkellä välillä 1/100 - 1/1000
- 5) korkeiden keskittymisjaksojen aikana luokkaa 1/10
- 6) 1/100
- 7) korkeiden keskittymisjaksojen aikana välillä 1/10 - 1/100
- 8) avajaisten lähestyessä huipennustaan parhaimmillaan enemmän kuin 1/1000

Hyväksytyt tieteellisen menetelmistön mukaan toistotutkimukset ovat välttämättömiä, ennen kuin uusille tutkimustuloksille voidaan antaa tieteellinen hyväksyntä. Edellä kuvattujen

Nevadan yliopiston tutkimusten jälkeen on vuoteen 1998 mennessä ehditty tehty jo ainakin kaksitoista toistotutkimusta. Niiden toimeenpanijoina ovat olleet psykologi **Roger Nelson** Princeton'in yliopistossa, psykiatri **Richard Blasband** Kaliforniassa sekä psykologi **Dick Bierman** Amsterdamin yliopistossa. Heidän tutkimuksensa ovat olleet vieläkin menestyksellisempiä sattumatodennäköisyyden ollessa parhaimmillaan peräti luokkaa yksi kymmeneentuhanteen.

Onko mielen ja aineen välillä rajaa?

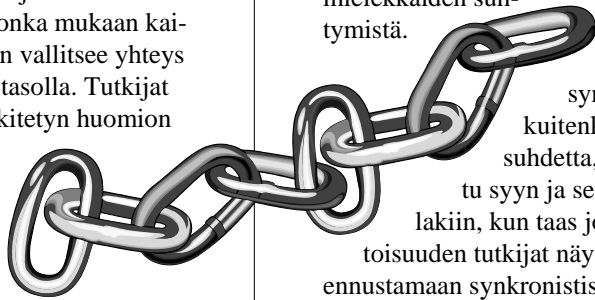
Minkälaisiin johtopäätöksiin tutkijat ovat tulleet pohdiskellessaan tutkimustulostensa merkitystä? Tutkimukset näyttävät tukevan sitä fyysikkojen, filosofien ja mystikkojen tavan takaa esittämää ajatusta, jonka mukaan kaiken olevaisen kesken vallitsee yhteys jollakin syvällisellä tasolla. Tutkijat havaitsivat, että keskitetyn huomion kohteella ei näytä olevan suurtakaan merkitystä, riittää kun se on jotakin, joka pystyy vangitsemaan ryhmän huomion. Myöskään ryhmämielen liikkeitä mittaavan ja myötäilevän, "ainetta" edustavan järjestelmän luonteella ei ole erityisemmin väliä, kunhan se vain vaihtelee sellaisella luonnollisella tavalla, että sitä voidaan mitata.

Tehdyissä kokeissa "massamieltä" edusti vain murto-osa maapallon väestöstä. Tämän johdosta joku saattaa kysyä, eikö suuren enemmistön mielten synnyttämä "taustakohina" normaalisti peitä tutkimuksissa havaitut ilmiöt? Tai: miten voidaan olla varmoja, etteivät havaitut ilmiöt ole seurausta esimerkiksi siitä, kun miljardi kiinalaista viettää juuri samaan aikaan uuden vuoden juhlaa toisella puolella maapalloa?

Vastaus tähän tärkeään kysymykseen voidaan löytää siitä uskottavasta päätelmästä, että kaikkien muiden maapallon ihmisten tuottama tausta-

kohina oli kokeiden hetkellä ajan suhteen sattumanvaraista suhteutettuna niihin tapahtumiin, jotka olivat tutkimusten kohteina. Vaikka maapallolla epäilemättä olikin samanaikaisesti lukemattomia ryhmiä, jotka olivat keskittyneet johonkin muuhun mielenkiintoiseen tapahtumaan, niiden huomiokylläiset huippuhetket osuivat todennäköisesti vain sattumanvaraisesti samoihin huippuhetkiin kuin kyseisissä tutkimuksissa. Tutkijat havaitsivat kenttätietoisuutta heijastelevia ilmiöitä siksi, että he tiesivät hyvin tarkasti, milloin, missä ja millä tavoin ilmiöiden oli määrä tulla esille.

Yksi Jung'in uusista avauksista oli ajatus "synkronisiteetista", ajassa ilmenevistä mielekkäistä yhteensattumista. Nevadan yliopiston tutkimusryhmä havaitsi myös todistavansa tiettyinä ajanhetkinä tapahtuvien, mielen ja aineen välisten mielekkäiden suhteiden esiintymistä.

Jung'in mukaan synkronisiteetti kuitenkin merkitsee suhdetta, joka ei perustu syyn ja seurauksen lakiin, kun taas joukkotietoisuuden tutkijat näyttävät pystyvän ennustamaan synkronistisia tapahtumia. Mitä tämä merkitsee? Jung uskoi, että ihmiset pystyvät kokemaan synkronistisia tapahtumia, mutta he eivät kykene ymmärtämään niitä kausaalisesti: "Me petämme itseämme ajattelemalla, että tiedämme paljon enemmän aineesta kuin 'metafyysisestä' mielestä tai hengestä ja siten yliarvioimme aineellisen kausaation merkityksen ja uskomme, että se yksin tarjoaa meille aidon selityksen elämästä. Mutta aine on yhtä tutkimaton kuin mieli. Perimmäisistä asioista me emme voi tietää mitään ja vasta kun myönnämme tämän, palaamme tasapainotilaan."

Tutkijat uskovat kuitenkin tähänastisten havaintojensa perusteella olevansa paljon luotettavammalla pohjalla kuin Jung sen suhteen, mikä on mahdollista, koska näyttää ilmeiseltä, että kekseliällä koesuunnittelulla jotkin Jungin *unus mundus* (yksi maailma) -periaatteen näkökulmista ovat tutkittavissa

kokeellisesti ja siten jotkin synkronisiteetin muodoista ovat suunniteltavissa. Loppujen lopuksi alkaa näyttää siltä, että ainakin totut olettamukset mielen ja aineen välisestä jyrkistä eroista ovat

todennäköisesti
väärä.

Meidän kaltaisemme ihmiset, jotka uskovat fysiikkaan, tietävät, että menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden erottaminen toisistaan on vain hellittämättömän itsepintainen harha

Mysterioiden lähteellä

Ehkäpä kaikkien mystisten kokemusten juuret ovat syvällä kvanttikenttien maailmassa. Mystikot ovat tehneet kyseisen tempun täydellisen samais-

tumisen välityksellä, hajoittamalla havaitsijan ja havainnoidun välisen eron. Seurauksena on ollut ykseyden kokemus, kokemus iankaikkisesta nykyhetkestä. **Carlos Castaneda** tietäjä Don Juan hallitsi "maailman pysäyttämisen", mikä saattaa olla sekin tapa katsoa maailmaa kvanttimaailman tasolta.. Ehkäpä ei ole myöskään sattumaa, että suhteellisen suuri osa uuden fysiikan "perustajaisista" osoitti vahvaa mieltymystä mystiikkaan torjuen yksioikoisen käsityksen, jonka mukaan maailma olisi jonkinlainen lineaarinen jatkumo. **Albert Einstein'in** sanoin: "Meidän kaltaisemme ihmiset, jotka uskovat fysiikkaan, tietävät, että menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden erottaminen toisistaan on vain hellittämättömän itsepintainen harha." Kvanttimaailma on ajan ja tilan ulkopuolella; aine, aika ja tila syntyvät, kun tietoisuus havainnoi epäjärjestyttä, kaoottista energiaa. Sen seurauksena energia "jähmettyy" ja ilmenee kaavan muodossa, ajatuksena, käsitteistönä, ilmiömaailmana. Järjestäytyminen on rajallistunut tapahtuma, kaos rajallistumaton.

Suoritettut kenttätutkimuskokeet johtavat myös mielenkiintoisiin yleisfilosofisiin pohdiskeluihin. Gaia-hypoteesi on kaikille tuttu: ajatus että maa muodostaa yhden elävän organismin. Ehkäpä kenttätutkimuskokeet viittaavat siihen, että Gaialla on myös mieli. Gaian mieli

on tavallisissa oloissa täysin hajaantunut eivätkä ihmiset tiedä olevansa sen kanssa tekemisissä eivätkä tiedä kaikilla teoillaan ja ajatuksillaan olevansa mukana jossakin suunnattomassa kehyskertomuksessa, aivan kuten ihmis-aivojen neuronit eivät tiedä olevansa osana "tietoiseksi mieleksi" kutsumastamme tekijästä. Kokeet ovatkin ehkä tuoneet esille juuri sen, että meidän mielemme on osa Gaian, Maa-Äidin, mieltä.

Mutta koska me ihmiset toimimme kukin omien tavoitteittemme hyväksi, Gaia on jonkinlaisen unen vallassa tai mietiskelee niitä näitä, pohdiskelee Dean Radin. Poikkeuksellisissa oloissa, esimerkiksi maailmanlaajuisen suoran TV-lähetyksen aikana, kun suuri joukko ihmisiä on keskittynyt samaan asiaan, jotkin asiat asettuvat meidän tiedostamattamme järjestykseen. Noiden lyhyiden hetkien aikana tulee Gaian mielen yhtenäisyys esille jollakin suuremmoisella tavalla. Ehkäpä Äiti-Maa sellaisina päivinä päivältä yleistyvinä hetkinä alkaa vähitellen herätä. Tutkijat havaitsivat sen käyttämissään satunnaisjärjestelmissä, koska ne alkavat äkkiä käyttäytyä tilastollisesti odottamattomalla tavalla. Ihmiset huomaavat sen ehkä yhä kasvavana henkistymisenä, herkimytymisenä. Syntyy jotakin uutta.

Teuvo E. Laitinen

Kirjallisuutta:

- C.G.Jung: Synchronicity - An Acausal Connecting Principle. Ark Paperbacks 1987. 150 p.
Dean I. Radin: The Conscious Universe - the Scientific Truth of Psychic Phenomena. HarperEdge 1997. 362 p.
Rupert Sheldrake: Seven Experiments That Could Change the World. Fourth Estate 1995. 269 s.

KANAVOINTI

Mitä se on ja miten se vaikuttaa

Kanavointi on jo vuosikausia ollut kiinnostava ilmiö rajatiedon alueella. Tämä tarkoittaa sanatarkasti sitä, että yksilöstä tulee välittäjä tai kanava viesteille, jotka oletetusti tulevat hänen yksilöllisen tietoisuutensa ulkopuolisesta lähteestä. Viestit välittyvät transsi-puheena, automaattisena kirjoituksena tai telepaattisena lähetyksenä. Myös musiikkia ja kuvataidetta voidaan kanavoida. Kanavoinnin alueelle kuuluu lisäksi henkiparannus; siihenkin voi liittyä viestitystä.

Kanavoidun aineksen laatu vaihtelee tietenkin suuresti, ilmeisestikin sekä lähettäjän että välittäjän tason mukaisesti. Informaation lähde tulisi aina asettaa kriittisen tarkastelun kohteeksi. Kun tavallisesta TV-kanavien siirtelijästä ja tuijottajasta itsestään tulee kanavoija, liittyy siihen yleensä henkinen kriisi. Tässä sopii selventää, että aikaisemmin ei puhuttu kanavoijista, vaan yksinomaan meedioista.

*Jung,
Beethoven,
Sibelius,
Waltari*

Ymmärrämme kanavoinnin olevan yhteydessä tajunnan laajenemiseen, mitä pidämme myönteisenä ja tavoiteltavana asiana.

Tässä laajalti mainostetussa planeettamme

muutoksen ajassahan yhtenä piirteenä on se, että joka asteettaisesti tai sitten bigbang-luontoisena räjähdysenä koko planeettamme tietoisuus kohoaa, jolloin meistä kaikista tulee kosmisia kanavoijia. Mutta otetaan tämäkin houkutteleva mahdollisuus rauhallisesti ja katsahdetaan planeettamme menneisyyteen

*Veda,
Koraani,
Raamattu,*

Kanavoinnilla on ollut merkittävä rooli tämän pallon ihmiskunnan historiassa. Meidän on myönnettävä, että kanavoiduilla henkisillä opetuksilla on ollut suunnaton vaikutus kansojen kulttuuriin ja vaiheisiin, kuten esim. Intian Veda-kirjoilla, Koraanilla ja Raamatulla.

Tällä pian historiaan jäävällä vuosisadalla olemme saaneet mm. Tutustua Alice Baileyn tiibetiläisen mestari Dhwal Kuhlin hengentieteeseen sekä italialaisen Roberto Assagiolin psykologiseen systeemiin, psykosynteesiin, jonka tämä psykiatri oli rakentanut Dhwal Kuhlin opetusten pohjalta.

Analyttisen psykologian ja arkkityyppien luoja Carl Gustav Jungia voidaan myös pitää kanavojana. Hänellä oli jossain vaiheessa tietävästi innoittajanaan olento, joka esitteli itsensä gnostikko Basilidesiksi. Jungin oma henkiopas, Filemon, jäi ikuistetuksi myös muutokuvamaalauksena.

Kaksi suurta säveltäjää, Beethoven ja Sibelius olivat ilman muuta kanavojia kuten myös kirjailija Mika Waltari. Äskettäin taidemaalari Chris af Enehjelm kertoi TV:ssä olevansa kanavoija.

Yksi viime vuosien bestsellereitä on ollut ”Ihmeitten kurssi”, jonka kanavoi Helen Schucman Kristukseksi itseään nimittäneen olennon sanelun mukaan. Kirja on Amerikassa ”maallikkojenkin” arvostama ja sitä käytetään eri alojen seminaarien ja kurssien pohjana. Ennen Ihmeitten kurssia Schucman oli perinteisesti yliopistossa koulutettu psykologi, joka ei lainkaan uskonut paranormaaleihin asioihin. Alkaessaan kuulla sisäisen äänen viestittämää täysin uudenlaista informaatiota hän joutui kriisiin ja alkoi epäillä järkeään. Hänellä oli onnea, eikä häntä passitettu mielisairaalaan. Niin maailma sai Ihmeitten kurssin, jonka kanavoitu tieto herätti lukuisten tutkijoiden kiinnostuksen.

Muita huomattavia ja meillä tunnettuja kirjasarjoja kanavoinnin alueelle ovat Michael -kirjat, joita Riitta ja Juha Metsovuori toimittavat jatkuvasti lisää luettavaksemme. Viime kesänä luin olentoryhmä Michaelin näkemyksiä shamanismista ja nyt joulun jälkeen syvennyin Michaelin muuttuvaan maailmaan, joka perusfilosofiansa lisäksi sisältää mm. melko tarkkoja kuvauksia planeettamme eri osien taloudellisesta ja poliittisesta kehityk-

Urantia

sestä kuten myös geologisista muutoksista ennen vuosituhannen vaihtumista. Pohjoismaat ja Suomi jäävät tässäkin aika vähälle huomiolle verrattuna Amerikkaan, Aasiaan ja Afrikkaan.

Varmaan merkittävin kanavoitu teos on Urantia-kirja, jota voitaisiin luonnehtia uuden Ajan kosmiseksi raamatuksi.

No, onhan meillä omia kotimaisia kanavojia, jotka pitävät huolta siitä. Että jännitys säilyy tulevina vuosina. Järisyttäviä muutoksia, jopa uuden aikakauden syntyä ounastellaan tällä kovia kokeneelle planeetallamme. Joka tapauksessa voidaan sanoa, että jotain muutakin on ilmassa paitsi päivästä toiseen vaihtuvat saastepitoisuudet. Ei voida kieltää, että ihmiset täällä Suomessakin ovat nopeasti herkistyneet paranormaaleille ilmiöille, niin myös kanavoinnille. Sisäinen korva avautuu yhä useammalle, äänet puhuvat ja monenlaisia tulkintoja esitetään.

Joitakin vuosia sitten Mielenterveysseurakin havahtui ja perusti yhdistyksen nimeltä Moniääniset. Onnistuin pääsemään yhteen kokoukseen. Siellä kerrottiin aivan samanlaisista kokemuksista kuin mitä meille Rajatiedon auttavassa puhelimessa on selostettu.

Tänä aikana monen psyyke ei muutenkaan kestä kaikkialta vyöryvää informaatiotulvaa, tulevaisuuden uhkakuvia, EMUa, työttömyyttä, köyhyyttä, yksinäistä vanhuutta kotona tai heitteillä sairaalassa. Lisäksi ovat ne lukuisat uudet kolmikirjaimiset taudit, antibiooteille immuuneiksi tulleet sairaalabakteerit. Ja nyt ovat ne vanhatkin kammottavat taudit kuten lepra, tuberkuloosi ja rutto alkaneet uudelleen levitä.

Toisaalta olen todennut, että monessa tapauksessa, kun elämänmeno ei ole tarpeeksi kiinnostavaa eikä haasteellista, yhteys sisäisen korvan kautta jonnekin muualle antaa mielekkyyttä ja sisältöä elämälle. Näin voidaan saada

- uusia henkisiä näkemyksiä ja ideoita sekä

- kokea epätavallisia tajunnantiloja niin myös
- tiedostaa itseä ja maailmaa uudella tavalla ja
- oppia käsittelemään vaikeitakin kokemuksia mahdollisuuksina muutokseen; myönteiset asiat voidaan taas nähdä taivaan lahjoina

Negatiivisina puolina voidaan mainita, että normaalitajunnan

ulkopuoliset viestitykset voivat olla järkyttäviä ja ristiriitaisia, jopa uhkaavia. Jos viestit eivät ole hallinnassa, niitä voi tulvia jatkuvasti päivin ja öin. Tällöin on kyse henkiolennon valtaan joutumisesta. Viestittäjiä voi olla samanaikaisesti useita. Tutkijat ovat rekisteroineet tapauksen, jossa auttaja joutui keskustelemaan 21 henkiolennon kanssa, jotka puhuivat kuutta eri kieltä. Melkein kaikki olennot pystyivät todistamaan olleensa aikoinaan autettavan ystäviä tai sukulaisia.

Alueemme terminologian mukaan henkiolennot voivat kiinnittyä ihmisen auraan. Vallattu ihminen on mediaalinen ja heikkotahtoinen. Valtauksen mahdollistavat myös joko hermoväsymys, alentunut vitaliteetti tai äkillinen shokki kuten myös negatiivinen ajattelu ja toiminta. Valtaaja ja uhri ovat myös saattaneet olla tuttuja jostain entisestä elämästä.

Henkiolennot voivat päästä ihmisten kanssa yhteyteen myös erilaisten ns. okkultisten menetelmien kautta kuten heiluri, liikkuva vesilasi tai pöytä. Maagiset rituaalit, manaamiset, ns. ääninauhautkimukset, Quija-lauta sekä musta raamattu ovat myös vaarallisia harrastuksia. Nykyisin lisääntyvä mustan magian harjoittaminen on sinänsä myös todiste pahantahtoisten henkiolentojen vaikutuksesta ihmiseen.

Edellä mainitun kaltaiset kokemukset häiritsevät valtavasti normaalia elämää. Oman itsen ja maailman tiedostaminen saattaa muuttua jyrkästi ja nopeasti. Henkiolennon valtaus muuttaa yleensä ihmisen luonteenpiirteet, välistä koko hänen persoonallisuutensa

Ei voida kieltää, että monissa tapauksissa on kyse psyykkisestä sairaudesta

eli patologisista aivoprosesseista.

Yleensä jos kokija kertoo äänistä lähiomaisilleen, on seurauksena lähtö psykiatriseen sairaalaan, tietenkin myös vahva lääkitys, joka jatkuu avohoidossa. Äänet eivät sairaalassa valitettavasti

vaikene ja useimmissa tapauksissa potilas pitää pakko-oleskelua siellä niin epämiellyttävänä kokemuksena, että ei uskalla enää puhua viesteistä hoitohenkilökunnalle. Koska

psykiatriset sairaalat pyritään nykyisin kustannussyistä tyhjentämään, päästään niistä aika nopeasti ulos. Sen jälkeen jatkuu tietenkin seurustelu näkymättömien viestittäjien kanssa ja usein melko turvattomissa ja yksinäisissä olosuhteissa. Tärkeintä on saada silloin nopeasti kiinnostuksen kohteita ja toimintaa, joka sulkee sisäisen korvan. Fyysisen kehon toimintoihin kannattaa keskittyä. Ulkoilu huumorintajuisten ystävien kanssa on suositeltavaa.

Äänihäirinteisten kannattaisi pitää ainakin jonkin aikaa taukoa rajatiedon kiehtovasta maailmasta. Mikäli kaikkia viestittäjiä ei haluttaisikaan karkoittaa, on ilmeisesti mahdollista kuunnella valikoidusti, ainakin joissakin tapauksissa. Siis valitaan jokin ajankohta päivästä, jolloin suostutaan kuuntelijan rooliin. – Muistan erään englantilaisen esitelmäjäsen kertoneen pystyvänsä tähän, mutta vasta oltuaan 20 vuotta lukuisten häiritsevien viestittäjien uhrina ja vietettyään pitkiäkin ajanjaksoja sairaalassa jakomielipotilaaksi luokiteltuna.

Kanavointia tapahtuu tietenkin spirituaalisissa meediatilaisuuksissa, mutta myös uskonnollisissa kokouksissa. Osanottajat kuulevat sisimmässään hiljaisen äänen, jonka he uskovat tulevan Jumalalta. Uskonnollisessa hurmiotilassa psyykkiset kyvyt lisääntyvät suuresti, jolloin myös leikkimieliset tai fanaattiset henkiolennot saavat erinomaisen tilaisuuden vaikuttaa hyväuskoisiin ihmisiin. Ne voivat väittää olevansa enkeleitä, Jeesus Kristus, Pyhä Henki tai Jumalan Henki ja ns. kanaviksi muuttuneet ihmiset uskovat täysin saamiinsa viesteihin. Hurmahenkinen kielilläpuhuminen selittyy myös tällä tavoin. Mitä suurempi joukko samansuuntaisesti ajattelevia

Kipeä vai kanavoija?

*Samaa menoa
toisellakin puolella*

ihmisiä on kokoontuneena, sitä suurempi on keskittynyt energialataus, jolloin mitkä tahansa ilmiöt ovat mahdollisia.

Viestittäviä henkioppaita kanavoija saattaa pitää erittäin kehittyneinä ja korkeina olentoina, joiden viesteistä ei voi tavuaakaan muuttaa. En ole koskaan kuullut Matti- tai Maija-nimisistä henkioppaista. Silloin kun suomalaisella on myös tässä maassa aikaisemmin elänyt opas, saattaa hänen nimensä olla esim. Matias tai Matilda. Suosituttuja ovat etenkin itämaiset ja intiaanioppaat, Raamatun henkilöt, enkelit ja Kristus.

Onpa niinkin korkeatasoisia välittäjiä, että heille tulevat viestit suoraan Jumalalta. Mytologioiden mukaan ovatkin jumalat kautta aikojen puhuneet planeettamme asukkaille. Monissa kansantaruissa ja –runoissa jumalat eivät pelkästään pyrkineet vaikuttamaan ihmisiin, vaan taistelivat myös innokkaasti keskenään.

Ufokirjallisuudessa jumalat todistetaan avaruusolennoiksi, jotka asuttivat ensin planeettaamme, harrastivat rodunriestytämistä ja sitten orjuuttuvat luotuja. Kaikista selvimmin avaruusolennoksi leimataan Vanhan Testamentin Jahve, joka oli hyvin sotaisia jumala ja saattoikin olla pimeältä puolelta, minkälaisista yhteyksistä meitä aina varoitetaan.

Kanavoinneissa saattavat viestittäjät käyttää väärää nimeä harhauttamistarkoituksessa. Sielläpäin näyttää olevan lukuisia meistä kiinnostuneita ruumiittomia henkiolentoja, kuten myös avaruusveljiä ja -siskoja. Ymmärrän hyvin, että kun karismaattinen saarnaaja siirtyy henkimaailmaan, hän haluaa jatkaa työtään ihmisten ohjaajana. Siksi monet kanavoidut tekstit ovat aivan kuin jostain hartauskirjasta, pullollaan tavanomaisia eettisiä elämänohjeita henkisen tien kulkijalle. Kerrotaan, että murhaajat jatkavat henkimaailman hämärissä sopukoissa ilkitöiden suunnittelua ja jotkut pyrkivät myös houkuttelemaan fyysisessä maailmassa eläviä samanlaiseen toimintaan.

Sitten on hallitsevia perheenisiä, jotka pyrkivät poismenonsa jälkeenkin pitämään perheenjäsenensä ohjaksissaan, jopa antamaan neuvoja omaisuuden

säilyttämiseksi. Siellä on tietenkin myös kilttejä äiti-ihmisiä, jotka ovat kovin huolissaan maan päälle jättämiensä lasten ajattelemattomasta elämäntavasta. Rakastajan on myös vaikea jättää rakastettuaan fyysisen elämään, joten hän saattaa alkaa vetää tätä luokseen henkimaailmaan. Saiturin on vaikea luopua tarkoin vartioidusta aarteestaan ja juomari kokee Tantaluksen tuskia hankimaailmaan ”kuivissa” olosuhteissa. Niinpä hän palaa mielellään kantakapakkaansa ja kuiskuttelee viestiä tutulle ryyppykaverilleen, joka tuntee äkisti voimakasta halua pyytää tarjoilijalta vielä yhtä samanlaista.

Väkijuomien, narkoottisten aineiden ja seksin valta ulottuu myös haudan tuolle puolen. Himo on juurtunut sieluun itseensä ja maahan kiinnittyneiden henkiolentojen tuska on kuvaamaton, koska he eivät voi tyydyttää halujaan muuten kuin osittain herkkien ihmisten kautta.

Avaruusveljemme ja -siskomme ovat sen sijaan erittäin huolissaan pallomme saastumisesta ja rotumme tuhoutumisesta. Heiltä tulevat viestit ovat hyvin samankaltaisia: ”Aika alkaa olla vähissä, kosminen kello soi viimeiselle kierrokselle. Lopettakaa ilmakehäänne saastuttavat ja vedenalaiset atomikokeet kuin myös yhä tehokkaampien tuhoaseiden kehittäminen ja varastointi planeetallenne. Niitä on jo niin valtava määrä, että niillä pystyttäisiin tuhoamaan pallonne moneen kertaan.”

Monet näistä viestittäjistä kertovat oman planeettansa aikoinaan tuhoutuneen samanlaisen kehityksen tuloksena ja olevansa nyt kiertolaisina milloin missäkin. Heitä oleskelee myös pysyvästi suunnattomissa avaruusaluksissa, jotka saattavat olla jonkin planeettamme valtion kokoisia. Muillakin planeetoilla asuu sekä hyviä että pahoja. Meitä varoittavat suojeluhakuiset kiltit tulevat yleensä Venukselta, Marsista, Andromedalta ja Siriukselta. Pahat ja valloitushaluiset avaruuden asukkaat olivat aikaisemman tiedon mukaan kotoisin Plutolta ja nykyisin Orionin tähdistöstä. Plejadeilta tulee poikkeuksellisesti sekä hyviä että pahoja. – Kyllä nämä planeettaveljem-

lähteä edellisiä elämiä selvittämään. Reinkarnaatiomuistiin jäävät enimmäkseen sieluun syvimmin vaikuttavat kokemukset, joiden muistaminen voi järkyttää voimakkaasti mieltämme nykyelämässä.

Lopuksi voidaan todet, että aikamme transkendentti kokemuskenttä on valtava. Kokemukset ja ilmiöt kattava fyysisen kehon lisäksi ihmisen psyyken ja transkendentin puolen, niin kaikki ne näkymättömät olemuspuolemme. Näkyvä heijastuu näkymättömään ja päinvastoin. Olemme jatkuvasti valtavien voimien kohteena. Vaikutamme myös ympäristöömme niin monin tavoin ajatuksemme, mielemme ja tahdonvoimamme kautta, että vasta silloin kun itse olemme siirtyneet täältä näkymättömään olomuotoon, pystymme käsittämään mitä kaikkea olemme olleet mukana luomassa. Jokainen meistä on toiminut monenlaisten voimien kanavana, mutta myös vastaavasti kanavoinut oman kykynsä ja tajunnantasonsa mukaisesti. Seuraavista vastaamme sekä henkimaailmassa että seuraavissa elämässä tällä rakkaalla kouluplaneetallamme tai jollain muulla tähdellä elämän ikuisessa kiertokulussa.

***Moraali on kunkin
aateriyhmän itselleen
kehittämä
loukkaamattomuus-
normisto, johon
ymmärtämättömyys
on pülotettu***

Rita Castrén

***Tarkoituksen-
mukaisuus ei
ole terveyden tae***

Miten erottaa parapsykkiset kokemukset psyykkisestä sairaudesta ja miten auttaa niistä kärsivää

Parapsykkisillä kokemuksilla tarkoitan hyvin laajaa kokemuspiiriä sisältäen myös kokemukset, joissa ei esiinny mitään ilmiöitä, vaan vain muuntunut tajunnantila, tärkeimpänä niistä tietoisuus että kaikki on muuttunut eikä mikään ole muuttunut, koska kaikki näkyy ja kuuluu niinkuin ennenkin, eikä mitään sisäisiä mielikuvia, visioita, ajatuksia esiinny sen enempää tai vähempää, mutta silti maailma on täydellisesti erilainen, tuore, uusi ja tuntematon.

Nämä kaikki tilat ovat tietysti psyykkisiä eivätkä parapsykkisiä, joka on vain meidän nimityksemme niille psyyken tiloille, jotka ovat *harvinaisia*, mutta harvinaisuus ei vielä tee niistä sairaita.

Mitä on sairaus?

Aitoja ja sairaita ilmiöitä voi vain toisinaan rajata kokonaan erilleen toisistaan, koska syvimmissä mielessä ei ole olemassa sairasta ja tervettä, vaan vain eri tajunnantiloja ja kokemuksia, luke-mattoman monia erilaisia hengissä-pysymisen ja elämän läpi selviytymisen strategioita, joiden edustajat kritisoivat toisiaan moraalin (joka on kunkin aateryhmän itselleen kehittämä loukkaamattomuusnormisto, johon ymmärtämättömyys on piilotettu) lyömäasein. Jokainen yhteiskunta luokittelee ne rikollisiksi tai sairaiksi jopa päinvastaisin tavoin. Toiset kokemus- ja toimintatavat ovat tehokkaampia; *tarkoituksenmukaisempia* kuin toiset. Tarkoituksenmukaisuus ei kuitenkaan ole terveyden tae. Paatuneet

psykopaatit pystyvät toimimaan äärimmäisen tehokkaasti ja saavuttamaan tarkoituksensa. Toisena äärimmäisyytenä ovat hienostuneet henkisesti herkät ihmiset, jotka eivät haurautensa vuoksi pysty toimimaan yhteiskunnan vaatimusten mukaisesti saaden näin psyykkisen sairauden diagnoosin.

Tämä kulttuuritaustan huomioonottava tarkastelutapa on liian vaikea käytännön tilanteissa. Niinpä tarkoitan sairaudella tässä *pinnallisempaa* käsitettä; suunnilleen sitä miten sen useimmat ymmärtävät: ihminen on psyykkisesti sairas, kun hän voi psyykkisesti huonosti, tunsimmepa tuon huonon olon

Psyykinen terveys ei ole sama kuin henkinen terveys

syyn tahi emme. Psykosomaatikoksi, eli psyykkisiä vaikeuksiaan ruumiillisten oireiden kautta ilmaisevaksi, katso-taan myös klassisen terveydenhuollon piirissä liian usein sellainen, jonka

ruumiillisen tuntuksille ei millään tutkimuksella löydy ruumiillista syytä, joka ei tietysti vielä tarkoita, ettei sellaista silti voisi olla.

Tavallisin rajatietosairaus

Tavallisin 'para-sairaus' on para-noia; 'vinoutunut ajattelu', *vainoharhaisuus*. Sangen moni joko enemmän tai vähemmän vainoharhaisen luonteen omaava ihminen kuvittelee omaavansa *telepaattisia* kykyjä, joilla hän näkee joko pahojen ihmisten tai - vallankin jos hänen käsitejärjestelmänsä on rajatiedon piiristä noukittu - *pahojen henkivaltojen* ilkeitä aikeita. Koska vallankin hiukan älykkäämpien ihmisten vainoharhaisuutta on vaikea huomata, on tällaisen henkilön helppo menestyä rajatietopiireissä, ja kerätä 'selvänäöllään' jopa innokkaiden oppilaiden piiriin ympärilleen. Itse olen nähnyt toistuvasti mielisairaalahoitoon joutuneen potilaan pystyvän sairaalareissujensa välillä hurjilla 'para'näyillään saamaan viattomien hupsujen piiriin ympärilleen, vaikka tämän potilaan sanojen välistä kuului musta viha, jota hänen sanoihinsa

”Merkillinen sattuma, että juuri järkevät ihmiset ovat samaa mieltä kanssani”

sokeutuneet eivät kuitenkaan pystyneet kuulemaan. - On syytä analysoida erityisen tarkasti telepaattisia ja ennaltanäkökykyjä omistavien ihmisten kokemusten luonne, ja varoa vallankin kaikennäköisten epämääräisten näky- ja unisymbolien väitettyjä todistearvoja.

Mikä mittariksi?

Parapsyykkisen kokemuksen tavanomaiset analyttiset tarkistusmenetelmät kuuluvat tietysti ensin asiaan. Löytyykö järjelle tositteita kokemuksen aitoudesta? Jos ei löydy, voi kokemus olla joko aito tai täysin harhainen. Mikäli tositteita löytyy (joka tarkoittaa paljon selkeämpiä tositteita kuin niiden hämrien vertauskuvien ylitulkintaa,

mihin rajatietoihmiset korkeamman kokemusten kaiuussaan useimmiten tyytyvät), ei se vielä osoita etteikö kokemus voisi silti olla pääosiltaan sairas. Sillä mitä hyödyttää kokea ehkä

aitoja parapsyykkisiä ilmiöitä, jos sen hintana - tai syynä - on matka hulluuteen, ehkä peruuttamattomasti? Kokemistapojen kasvu merkitsee ihmisen suojakuoren heikkenemistä, ja vain lapsitilan turvallisuuden pimennossa eläneet voivat kuvitella, etteivät he tarvitse mitään suojaa todellisuutta vastaan, ja ovat valmiit mihin tahansa riskinottoihin mm. hallusinogeenijä kokeilemalla.

Ilmiöiden aiheuttama *ahdistuksen* ja *kärsimyksen* määrä kokijalleen *ei* ole hyvä kokemuksen aitouden osoittaja. Ahdistukseton voi olla ihminen joka on panssaroinut itsensä niin hyvin, että hänessä ei liiku juuri mikään, ei edes ahdistus, vaan hän elää kuin kivi elämänsä läpi, omien jäykistyneiden käsitystensä muurin vankina itse sitä tajuamatta. Ahdistunut voi olla joko hullu tai viisas, toinen todellisuutta vastustaessaan, ja toinen... samasta syystä! Kyllä todellisuuden tajuamisessa on tarpeeksi purtavaa viisaallekin, ja kummatkin haraavat minänsä liukenemista vastaan, kun ovat vain ihmisiä.

Usko on pyyde, joka syntyy silloin kun muut psyykkiset avut puuttuvat

Kokemusten aitoutta ja terveyttä ei voi mitata myöskään kokijan *ihmissuhteisiin* pystyvyyden määrällä, sillä se on *ulkoinen*, eritoten länsimaiden arvostama *seurallisuusmittari*. Sairaita kokemuksia omaava ihminen voi olla hyvin miellyttävä ympäristölleen, ja kerätä suurenkin määrän samalla tavalla sairaita ympärilleen, muodostaa uskonlahkoja ja poliittisia liikkeitä. Aito näkijä voi toisaalta olla kovinkin epämiellyttävä epäseurallisen persoonallisuutensa vuoksi, sillä persoonallisuuden ominaisuudet, jotka voivat olla hyviä ja huonoja, eivät kerro vielä mitään ihmisen sisäisestä aitoudesta; henkisestä terveydestä. *Psyykinen terveys ei ole sama kuin henkinen terveys*. Persoonallisuus on käyttöväline, linkki ulkomaailman ja yksilöllisyyden välillä, ja se voi olla hyvinkin haavoilla, osittain tuhoutunutkin sen kertomatta vielä kantajansa henkisestä kirkkaudesta.

Jääkö siis mitään *luotettavaa* mittaria aitojen ja epäaitojen ilmiöiden erotteluun?

Ei jää. Kietoutuvathan nuo kummatkin ilmiöt sitäpaitsi vielä erottamattomasti toisiinsa.

Subjektiiiset mittarit

Vain *tiettyyn* todellisuuden lajiin uskovat, olipa tuo todellisuus vaikka rajatietotodellisuutta henkitasoinen ja inkarnaatiokäsityksinen, voivat luokitella toisten kokemuksia terveiksi ja sairaiksi, mutta tämä luokittelu on siten äärimmäisen subjektiiivista ollen luonteeltaan vain *samankaltaisuusmittari*; "*koska uskot ja koet kuten minäkin olet siis terve!*" Vapaudeksi luultu kokemuspiiri saattaakin olla vankila aivan samoin kun tuon kärsivänkin. Siitä saatu tyydytys ja yhteys samanhenkisiin ei ole vielä mikään todiste siitä, että se on vapautta ja terveyttä! Tuttuja rajatietokäsitteitä tutulla tavalla käyttävä ei ole kielenkäyttönsä kautta todistanut vielä muuta kuin oman klikkiuskonsa. "Usko ei ole muuta kuin pyyde, joka syntyy kun muut psyykkiset avut puuttuvat".

Meidän täytyy niin ollen luopua objek-

tiivisen mittarin hausta ja tyytyä *suhteellisiin 'fiilinkimittareihin'*, ja ne ovatkin usein riittävät.

Auta säilyttämään sokeus!

Vaikka edellä mainitsinkin kärsimyksen suhteellisuudesta mittarina, se on silti melko sovelias mittari käytännön tilanteissa. Useimmiten kärsimys samaistetaan sairauteen, mutta parailmiöiden suhteen on varottava tällaista samaistusta. Kärsimys voi olla ihmisen kasvukipuja hänen ollessaan laajempaan todellisuuteen astumisen kynnyksellä, mutta vaikka näin olisikin, on liika kärsimys pahasta. Kaikella on aikansa.

Niinpä *riippumatta* siitä, onko kärsimys terveempään vai sairaampaan suuntaan kehittymisen merkki, on meidän *jarrutettava* kärsivän ihmisen kehitystä. Meidän on autettava häntä *olemaan näkemättä*, autettava häntä pysymään vielä tavallisten, tavanomaisten ja turvallisten laajalle levinneiden yleisten käsitysten piirissä, vaikka me itse ne joukkoharhoiksi luokittelisimmekin. Kärsivä ihminen on palautettava hänen *omille, ulkoisille* juurilleen, ei meidän kokemaamme maailmaan. Kyllä ihminen taas omalle kehitystielleen hakeutuu sitten kun hän taas sen jaksaa tehdä.

Vaikka tuntisimme olevamme kuinka oikeassa, ja riippumatta siitä kuinka oikeassa *itse asiassa* olemme - (*jota ei tiedä kukaan*, sillä suurikin näkökykymme ja tiemme oikeellisuutta ylistävä ryhmä tai oma tuntemuksemme totuudesta ei todista vielä mitään) - on rikos mennä kertomaan omasta tiestämme toiselle, jolla on toinen tie. Ihminen, jolle todellisuuden loputtomat puolet eivät ole auenneet niin väkevästi, että hän ei ole tajunnut noihin mittaamattomiin voimiin sisältyvää todellista vaaraa, voi turvallisuudentunteensa suojista kuvitella hänen oman näkemysensä olevan toiselle aina vain hyväksi.

Rajaaminen, neutralointi

Aivan kuten terve ja epäterve, psyykinen ja parapsyykinen eivät ole selvästi erotettavissa toisistaan, ei auttajan tarvitse tietysti hyljätä omaa näkemystään pyrkiessään palauttamaan kärsivän ihmisen omille juurilleen. Auttajan on *suhteellistettava* oma näkemysensä. Mitä paremmin itse tajuaa (ja se tajuaminen on mahdollista vain elämänkokemuksen kautta), että minkä tahansa asian voi selittää ja nähdä loputtoman monilla tavoilla, sitä paremmin osaa pitää ovea avoinna henkiseen maailmaan; ei liian avoinna, ei liian suljettuna. Hänen ei tarvitse kieltää omia eikä kärsijänkään kokemuksia, vaan *neutraloitava* ne, sidottava ne arkielämään.

Hätäinen ihminen on monasti sellaisessa kaaostilassa, että hän ei itse osaa *rajata* keskustelua, joka vyöryy kaikkiin mahdollisiin suuntiin, ja keskustelun lopulla on niin auttajalla kuin autettavallakin yhtä sekava olo. Silloin on syytä valita avunhakijan esiin vyöryttämästä aineistosta yksi seikka johon rajoitetaan, mutta silloin sitäkin

tarkemmin. Jos avunhakija ei itse osaa sitä, valitsee auttaja sen. Kun tyynen rauhallisesti tarkastellaan sitä lisäkysymyksiä, jota ovat *avoimia* (eli toinen ymmärtää *miksi* kysymys esitetään, muuten se vain nostaa ahdistustasoa), alkaa tarkasteltava seikka usein selkeytyä ja sen yhteydet muuhun elämään käyvät ilmi - ja sen mahdollisesti sisältämä parapsyykinen aines myös.

Tyypillinen neutraloitava kohde on esim. unet. Mitä selkeämmin ahdistavilta unilta voidaan poistaa parapsyykinen ulottuvuus ja osoittaa niiden olevan yhteydessä edellisen päivän arkielämän pulmiin, sitä vähemmän ne ahdistavat. Tämän osoittamiseen tarvitaan kyllä omakohtaista elävää kokemusta unien kanssa työskentelystä, joka on hankittavissa ilman mitään psykiatrisia unienselitysmalleja (Soveliain muoto vallankin rajatietoihmisille tämän kokemuksen

hankkimiseen ovat Montague Ullmanin uniryhmät).

Kaikkeen muuhunkin, jonka avunhakija tulkitsee yksipuolisesti parapsyykkiseksi kokemuksiksi, on haettava arkielämän yhteyksiä. Hänen näkemänsä pelottavat enteet ja vihjeet, henkimaailman äänet ja näyt voidaan sitoa arkielämään. Jos hänelle on tärkeää uskoa kokemustensa olevan nimenomaan parapsyykkisiä, voidaan aina jättää se mahdollisuus auki toteamalla, että saattaahan se sisältää myös sellaisia elementtejä, mutta tutkitaan asiaa lähemmin. On syytä erittäin tarkasti kysyä kummatkin ääriajat: kysyä mikä kokemuksissa todistaa avunhakijan käsityksen puolesta, mikä vastaan. On tärkeää, että hän *itse* yrittää keksiä mahdollisimman monta sekä käsitystään puoltavaa että kieltävää seikkaa. Pienen alkukankeuden jälkeen useimmat ihmiset pyrkivät tuottamaan lukuisia kummankin ääriajaiden selityksiä. Näiden kahden ääriajaiden haarukointi monin kysymyksin selkeyttää tilannetta monesti aivan *itsestään*.

Vaarallinen vapaus

Yhteenvetona ja peukalosääntönä voi henkisessä hädässä olevan auttajaa siis kehottaa turvaamaan autettavansa *sokeus!*

Hädässä oleva tarvitsee *hänelle* tavanomaista viitekehystä ympärilleen.

Tuohon kehykseen tulee sisältyä niitä aineksia joiden piirissä hän on kasvanut, mutta mahdollisimman terveessä muodossa. Esimerkiksi jonkin kiihko-lahkon sairaassa ilma-
piirissä kasvanut on saattanut lähteä hakemaan itselleen pelastusta vastakaisista käsityksistä pyrkiessään irti ympäristönsä ahdistavuudesta. Tyypillinen tällainen tilanne voi syntyä jonkin Raamattuun uskovan ahtaan ryhmän piiristä itämaisiin uskontoihin heittäytyvän ihmisen tuskasta hänen joutuessaan entistä tuntemattomammalle maaperälle. Persoonallisuuteen kaivertuneita jälkiä ei voi pyyhkäistä olematto-

miin, ja niin tällainen ihminen voi joutua vain entistä pahempaan tilaan hänen tarttuessaan käsityksiin, jotka ovat hänelle liian vieraita, vaikka ne tarjottaisiinkin hänelle ystävällisesti ja rauhallisesti. - Entä jos ihmisen viitekehystenä on ollut aina rajatieto-kulttuuri? Hänet on paradoksaalisesti saatettava pois kaiken uuden ja ahdistavan kokemisesta takaisin kaikessa ahtaudessaan vain näennäisesti avariin vakiojutusteluihin henkivalloista ja värähtelyistä.

Tämä saattomatka on äärimmäisen hienovarainen. Saatamme toisen vain hänen oman kulttuurinsa; menneisyyden vankilansa *rajalle*; juuri siihen kohtaan, missä hän taas tuntee tutun maan jalkojensa alla. Se on parhain paikka ihmiselle, joka kärsii sekä menneisyytensä ahtaudesta että uuden pelottavuudesta. Hänet on pyrittävä ohjaamaan takaisin niiden käsitysten piiriin, jonka keskellä hän oli kasvanut, mutta sellaisten ihmisten luo, jotka ovat henkisesti korkeammalla tasolla, vaikka tuollaiseen ahtaaseen piiriin kuuluisivatkin, sillä ahtaimmissakin piireissä on niitä joilla ainakin jotakuinkin on sydän ja järki paikallaan.

Parhaimpia tällaisia ihmisiä ovat ne, jotka ovat oman taistelunsa käyneet, irtautuneet hengessään oman ahtaan uskonnollisen viiteryhmänsä kehyksistä, ja jättäneet taakseen myös sen vaiheen, jolloin he kielsivät omat juurensa kokonaan - juuri siinä hän kärsivä ihmismmekin nyt on. Sellainen ihminen, joka on uskostaan irtautunut, heilahtanut toiseen ääriolaitaan, ja palannut takaisin oman uskonsa rajapinnalle ymmärtäen, ettei hänen persoonansa *koskaan* vapaudu menneisyyden otteesta, vaikka hänen henkensä olisikin vapaa, voi toimia ideologisena oppaana, rajapintaihmissenä, porttina ja kanavana niille, jotka haluavat omasta ahtaasta uskostaan irti. Omat siipensä kerran polttanut opas voi omaan kokemukseensa pohjautuen ymmärtää, kuinka varovasti on edettävä, ja kuinka ei koskaan voi jättää menneisyyttään kokonaan taakseen. Tällainen ihminen ei toisaalta tuomitse joitain tiettyjä uskonmuotoja kokonaan, eikä toisaalta vesitä kaikkia uskoja samanarvoisiksi,

***Psyken-
lääkkeilläkin
on paikkansa***

vaan näkee niissä eri tavoin ja eri määrin hyvää ja pahaa, hedelmällistä ja vahingollista, ja luotsaa ohjattavaansa pahimpien karikkojen ohi hyvin *hyvin* varovasti.

Yhteys psykiatriaan

Vaikka psykiatrian, tuon monen rajatietoihmisen peräti halveksiman ammatin, piirissä onkin paljon aivan samoja inhimillisiä esteitä ja ymmärtämättömiä ja kylmiä ihmisiä, on siellä kuitenkin niin paljon hyvääkin, että senkin tarjoama apu on muistettava silloin kun auttajat omat eväät eivät tunnu riittävän. Kun autettavamme tuska on suuri, on tarkkaan harkittava kuinka uhkarohkeasti lähtee parantelemaan ihmistä, jonka sisällä riehuvista voimista meillä on vain kalpea aavistus. Ei psykiatria mainostaa tarvitse, vaan todeta vain, että miksi ei kävisi, katsoisi ja testaisi josko sieltä löytyisi lämpöä ja ymmärrystä, vaikka se ammattiauttamista onkin. Ei ammattiauttaja automaattisesti miksikään pahaksi tai sokeaksi ihmiseksi muutu.

Niin vastenmielistä kuin ajatuskin *psykykenlääkkeistä* rajatietoihmisille yleensä onkin, ovat ne kaikessa materiaalisuudessaan harkitusti käytettynä monasti parhain apu pois akuutista tuskatilasta, olipa sen aiheuttanut vaikka kuinka "ylevä" kokemus.

Rajatiedon kriisipalveluun osallistuvien olisi hyvä vierailta vaikkapa jossain psykiatrisen avohoidon toimipaikassa yhteisen neuvonpidon muodossa. Psykiatrian piirissä toimiville on tällainen kontakti yhtä outo kuin toisellekin osapuolelle, joten kontaktinotossa tarvitaan *äärimmäistä* diplomaattia. Tyynen rauhallinen, neutraali ja vastapuolta tippaakaan kritisoimaton näkemys on ehdoton edellytys tällaisen vierailun onnistumiseen.

Tällainen kontaktinotto voi parhaimmillaan lisätä ymmärrystä psykiatrisen hoidon arkipäivän todellisuuteen ja niin löytyvät myös soveliaimmat kanavat, niin ihmiset kuin organisaatiot, joiden kautta voi lähettää apua etsiviä psykiatrisen hoidon piiriin. Jos järjestätte apua tarvitsevalle mielenterveys-

kontaktin, miksi ette menisi mukaan tapaamiseen - tietysti vain jos myös avun hakijan mielestä se on hyvä idea, ja mielenterveysammattilaisella ei ole sitä mitään vastaan (toisilla on, toisilla ei). Jos tämä idea *asiallisesti* esitetään; niin että psykiatriankin edustajat ymmärtävät, että *päätehtävänänne on ihmisen auttaminen voimaan paremmin, eikä aivopestä häntä rajatiedon asioilla*, saattaa olla mahdollista että psykiatrian ammattilaisissakin viriää mielenkiinto kuulla näistä rajatiedon piirissä kulkevien ihmisten vaikeuksista enemmän, jolloin parhaassa tapauksessa yhteys johtaa kummankin osapuolen tietämyksen kasvuun ja ennakkoluulojen vähentymiseen toista osapuolta kohtaan.

Avunhakija, joka on kääntynyt rajatiedon kriisipalvelun puoleen, on tehnyt sen tietysti siksi, ettei luota psykiatriaan. Mutta jos hän tapaa auttajia, jotka pystyvät katsomaan ideologia- ja ammattiryhmien aitojen yli neutraalisti, voidaan apua hakeva vähitellen rau-

hoittaa ja saada ehkä ymmärtämään, ettei häntä yritetä lähettää "vihollisen" puolelle, jos häntä suositellaan myös tavanomaisen hoidon piiriin, vaan että hän on edelleen vapaa kulkemaan rajatietopiireissäkkin, ja että rajatiedon kriisiryhmä osaa arvostaa apua, *minkä ryhmän piiristä tahansa se tuleeekin.*

Markku Siivola

Teoriapohjaa parapsykologian tutkimukselle

Parapsykologian yhteydessä usein esiintyneitä kysymyksiä, joihin uusimmat teoriat saattavat antaa vastauksen.

Parapsykologian perusteita

Parapsykologia koostuu ilmiöistä, joiden vaikuttimena on ilmeisesti ihmismielen jokin tuntematon osa. Toinen osa näitä ilmiöitä on informaation välittäminen ajassa ja paikassa, näitä ilmiöitä kutsutaan yhteisnimikkeellä ”aistien ulkopuolinen havainnointi” ESP (telepatia, selvänäkö, prekognitio, retrokognitio...). Nämä näkymättömät ilmiöt ilmenevät siis kognitiivisesti, eli tiedollisesti. Toinen osuus parapsykologian ilmiöillä on psykokinesia, jossa mielen välittämä informaatio ei ilmene kognitiivisesti esim. toisen ihmisen vastaanottamana vaan motorisesti fyysisessä aineessa. Psykokinesia on mielen vaikutusta aineeseen ja ainoa sen yhteys yliaistilliseen havainnointiin, mikäli näiden kahden osa-alueen välillä on yhteyttä, on informaation kulku tuntemattomalla tavalla.

Parapsykologiaan voidaan laskea myös useita muita vähemmän tunnettuja ilmiöitä, jotka jotenkin liittyvät tähän ihmismielen aiheuttaman informaation tuntemattomaan puoleen – ajatuksiin ja niiden jälkivaikutuksiin. Mediaaliset kokemukset (OOBE ja NDE) ovat sinänsä eräs osa-alue, että vaikka nämä ilmiöt näyttäisivät todistavan kuoleman jälkeistä elämää tai jonkinlaista itse-suggestiota, saattaa kyseessä olla myös eräs ESP –ilmiön harvinaisempi muoto. Tämä siksi, että ajatuksilla voi teoreettisesti olla kuoleman jälkeinkin vaikuttavia tekijöitä. Myös mediaaliset yhteydet on selitetty tällä selitysmallilla – joka sinänsä on yhtä todennäköinen kuin kuoleman jälkeisen elämän mahdollisuus, mutta vähemmän mullistava. Tämän yhteydessä tulee esiin tieteen (luonnontieteiden) jyrkkä asenne uskontojen realiteetteja kohtaan.

Nykytieteen ”parasaavutuksia” ja ”superkiemuroita”

Teorioita jopa yliopistotasolla tälle informaationvälitykselle on esitetty useita. Nykyään tiedetään kvanttimekaniikan perusominaisuuksien teorioilla, että kvantit, energiahiukkaset voivat olla häviöttömässä informaatiotyhteydessä keskenään, eli näin ollen kvanttien kaksoiskappaleet ovat kuin yhtä. Voidaankin sanoa, että kvanttien on mahdollista olla useassa paikassa, ajassa ja nykyisten teorioiden mukaan jopa useissa ulottuvuuksissa samaan aikaan. Tämä yhteys on valoa nopeampaa koska Einsteinin suhteellisuusteorian mukaan massaa ja energiaa koskevat säännöt eivät koske informaatiota.

Tavanomainen informaation välittämisen muoto on sisällyttää se tunnetuihin energiamuotoihin, mutta energioiden informaationvälitys saattaakin tapahtua jollakin vielä vähäisesti tunnetulla tasolla. Eräs esitetty teoria on supermekaniikka. Supermekaaninen aikakausi alkoi varsinaisesti jo viime vuosikymmenen puolella ja tähän mennessä on esitetty useita mm. Superpainovoiman ja kvanttimekaniikan välisiä teorioita, joita on varmaankin vielä kehitelty julkisuudelta piilossa jo huomattavasti eteenpäin. Eräs maailmankaikkeuden perusrakenne on värähtelevistä yksiulotteisista supersäikeistä koostuva verkko, joiden teoriat eivät läheskään selitä ylivalonnopeudella etenevää informaatiota, mutta selittää tietyt energiayhtälöt, jotka ovat suurimmaksi osaksi vieläkin peitossa ainakin suurelta yleisöltä.

Eräs tieteen suurimpia tehtäviä onkin koota yhtenäisteoria eri energiamuotojen välillä. Nykyään tiedetään yhteyden kahden tunnetun atomien sidostasolla vaikuttavien potentiaalienergian muodon, vahvan ja heikon ydinvoiman sekä toisen tunnetun kenttäenergian sähkömagneettisen energian välillä. Tunnettuihin energiamuotoihin kuuluva gravitaatioenergia on vielä yhtenäistämättä tähän suureen yhtenäisteoriaan johtuen siitä, että tämän kokeelliseen tarkkailuun vaadit-

tavat energiat vaatisivat massiiviset määrät olisivat gigaelektronivolteissa mitattuna niin älyttömiä, että se on kertakaikkiaan mahdotonta. Ja ns. renormalisoinnin yhteydessä on lähes vaatimus jonkinlainen kokeellinen havainto teoriapohjan lisäksi. Em. Superpainovoiman tapauksessa, mitä tämä yhtenäisteoriakin sivuaa vaatii renormalisointia, eli järjettömien äärettömyyksiä neutralointia toisilla matemaattisilla äärettömyyksillä.

Atomien sidosenergiat ovat vahvoja pienillä tasoilla, mutta tulevat merkitykselliseksi suurilla tasoilla taas gravitaatioenergia on vaikuttava voima vasta makrotasolla, eikä sen merkityksiä voida juurikaan mainita hiukkastasolla. Tunnettuihin energiamuotoihin on esitetty tiettyjä muutoksia uusimpien havaintojen perusteella, jonka mukaan saattaa olla olemassa jonkinlainen kosmisilla väleillä vaikuttava antigravitaatio, tähän ei ole kuitenkaan kehitetty mitään teoriaa ja havainnot voidaan myös selittää kenties muilla esim. Supermekaanisilla tekijöillä, jotka ovat havaittavissa näkyvällä tasolla. Mikäli antigravitaatio on olemassa tästä voidaan vetää eräitä päätelmiä myös ajan ominaisuuksiin – voidaan esittää jonkinlaisen ”yliajan” olemassaolon mahdollisuus, koska nämä ylimassivisilla tasoilla vaikuttavat voimat vaikuttavat luonnollisesti myös Einsteinin esittämään suhteellisuusteoriaan – näin ei ole tietenkään edes tähtien tai galaksiensa välisillä tasoilla, joten tämä esitys on lähinnä teoreettinen. Tämän yhteydessä voitaisiin kuitenkin ottaa uudelleen tarkasteltavaksi ajan kolminaisuus (aika on periaatteessa kolmen voimavaikutuksen summa, ”kolmiulotteinen aika”).

Superpainovoimaan liittyy useita erilaisia tekijöitä, jotka viittaavat myös useampaan ulottuvuuteen. Esim. Supersäikeiden teoria vaatii vähintään kymmenen ulottuvuutta! Tämän kuitenkin voitaisiin olla teoreettisesti mahdollista mikäli em. kosmisen tason yliajan lisäksi on olemassa erittäin pieniin tiloihin ahtautuneita ulottuvuuksia, jotka eivät ole vaikutuspiirissämme edes kvarkkien, pienimpien tunnettujen hiukkasten kautta. Vain oletetut takyonit, supermekaniikan

välityshiukkaset saattavat olla yhteydessä näihinkin ulottuvuuksiin.

Yhtenäisteorioiden synty ja kehitys

Nyt voidaan kysyä mistä osioista fysiikka koostuu ja miten näiden vuorovaikutuksia on jo teoretisoitu ns. yhtenäisteorioiksi?

Epätarkkuusperiaatetta ja fysiikkaa on suuresti pyritty yhtenäistämään ja on onnistuttukin (vaikka huomattavia virheitäkin on syntynyt, kuten aina mentäessä monimutkaisilla alueilla). Epätarkkuusperiaate sai 1920-luvulla, jolloin Werner Heisenberg esitti epätarkkuusperiaatteensa. Vuosisadan alkupuolelta alkoi tämän teorian tarina, jolloin fyysikko Max Planck ehdotti energiahiukkasten, kvanttien mahdollisuutta ja tähän liittyen järjettömien energiaäärettömyyksiä poistamiseksi energiataajuuksien kasvaessa kvanttien energia kasvoi suorassa suhteessa, ja näin energiasäteilyä lähettävän kappaleen säteily määrä on äärellinen. Heisenberg esitti, että hiukkasen paikkaa ja nopeutta ei voi mitata samanaikaisesti. Mittaus voidaan tehdä esim. valolla ja näin ollen pienillä tasoilla ts. valon aallonpituuden luokkaa olevilla mittauksilla Planckin kvanttiteorian mukaan kvantti vaikuttaa hiukkaseen ja muuttaa sen nopeuttavalla, jota on mahdoton ennustaa. Yhä tarkempaan tulokseen pyrittäessä aallonpituutta on pienennettävä, mutta samalla kvantin energia kasvaa ja se vaikuttaa hiukkaseen yhä voimakkaammin!

Periaatteessa kvanttimekaniikan ja fysiikan yhteydet tunnetaan melko hyvin. Ainoat huonosti tunnetut vaikutusalueet ovat painovoima ja maailmankaikkeuden rakenne, johon liittyy myös kosminen antipainovoima sekä siihen liittyvät em. teoreettiset lisätekijät. Periaatteessa kaikki tapahtumat ovatkin maailmankaikkeudessa ennustettavissa, mutta epätarkkuusperiaate on vaikuttava tekijä nykyisten teorioiden mukaan.

Nykyään tunnetaan jo useita neutraloivia tekijöitä, jopa aikamatkustuksen mahdollisuutta ja rinnakkaismaailmankaikkeuksia on esitetty. Yhtenäisteorioiden mukaan esim. Singulariteeteissa,

missä kvanttifysiikka ja normaali fysiikka lähenevät toisiaan saattaa tapahtua aikaan ratkaisevia muutoksia. Näihin ollaan liittämässä myös uusia kvanttimekaniikan teorioita rinnakkaismaailmankaikkeuksista.

Aine ja energiat

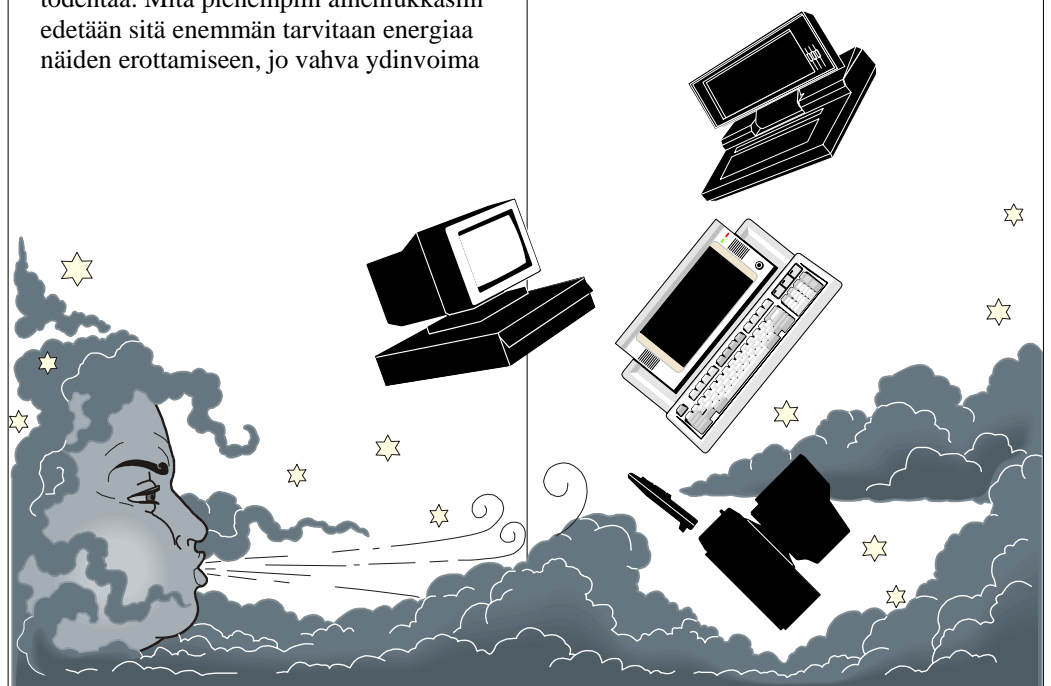
Aine koostuu molekyyleistä, jotka puolestaan koostuvat atomeista. Ennen ajateltiin atomin olevan jakamaton, kuten sanan suomennoskin kertoo, mutta näin ei ole. Atomi koostuu ytimeistä, johon kuuluu protoneita ja neutroneita sekä ydintä kiertävistä elektroneista. Nämä alkeishiukkasiksi kutsutut osaset puolestaan koostuvat elektronia lukuun ottamatta vielä pienemmistä osasista – kvarkeista. Kvarkeista on kaikkiaan havaittu kuusi muunnelmaa, ”makua” ja näillä on myös kolme eri lajia, joita kutsutaan ”väreiksi”. (ei sananmukaisesti, koska kvarkit ovat huomattavasti valoaltoa pienempiä, eikä niillä näin ollen voi olla minkäänlaista väriä). Kvarkkien makuja kutsutaan yksinkertaisesti kirjaimilla – u –kvarkki, d –kvarkki, s –kvarkki, c –kvarkki, b –kvarkki ja t –kvarkki. Sekä protonit, että neutronit sisältävät kolme kvarkkia. Protonin ja neutronin kvarkit ovat sijoittuneet niin, että itse hiukkanen on ”väritön”.

Nykyisen käsityksen mukaan kvarkit ovat luonnon perushiukkasia. Tosin nykyään ei ole päästy niin suuriin energioihin, että tämä olisi kokeellisesti mahdollista todentaa. Mitä pienempiin ainehiukkasiin edetään sitä enemmän tarvitaan energiaa näiden erottamiseen, jo vahva ydinvoima

Moderni fyysikko kokee maailman rationaalisen mielen äärimilleen viedyn erikoistumisen kautta, mystikko taas intuitiivisen mielen äärimilleen viedyn erikoistumisen kautta.

Tiede ei tarvitse mystiikkaa eikä mystiikka tiedettä, mutta ihminen tarvitsee kumpiakin.

Fritjof Capra

on nimensä mukaan todella vahva kvarkkien tasolla, siksi olikin aikanaan työn ja tuskan takana erottaa kvarkit alkeishiukkasista. Leptoneihin kuuluvaa elektronia pidettiin aikanaan jakamattomana alkeishiukkasena, mutta nykyään on saatu viitteitä, että jopa elektroni koostuu vielä tuntemattomista pienemmistä osasista esim. kvarkkien muunnelmista. Lisäksi maailmankaikkeudessa on useita kosmisia alkeishiukkasia, näistä tunnetuin on ehkä varaukseton neutriino, jonka lepomassa on nolla.

Aineiden perusolemusta tarkasteltaessa on otettava huomioon myös kvanttifysiikka ja kvanttimekaniikka, eli energian olemusta ja vaikutuksia käsittelevät puolet. Yhteys aineen ja energian välillä on löydettävissä kenties supermekaniikan kautta. Esim. Supersäikeet - jotka on pinnallisina ja ”hyvin käsitettävänä” käytetty esimerkkeinä viitatessa supermekaniikkaan – jo kauan sitten esitettyjen ja nykyään supermekaniikan yhteyteen liitettyjen teorioiden mukaan vaikuttavat hiukasten olemukseen ja sisäisiin sidosvoimiin. Tämän kautta saattaisi siis löytyä maailmankaikkeuden rakenteen fysiikan ja kvanttifysiikan yhteydet parhaiten.

Kysymys, onko kvarkeilla ja muilla ”jakamattomilla” hiukkasilla jokin sisäinen rakenne ja miten näiden sidosvoimat ovat välittäjänä esim. Supermekaniikan kautta normaalifysiikkaan on vielä melkoisen auki. Eli suurinta kokonaisteoriaa tunnetulle nykyfysikallekaan ei vielä ole löytynyt.

Parapsykologisten ilmiöiden tietenteorioiden kokonaiskuva nykypäivänä

Kuten alussa mainittiin parapsykologiassa tuntemattomista seikoista olennainen teoretisoinnin kannalta on informaation välitys ja sen toimintamekanismit. Tekstissä on tullut ilmi useita kvanttitaso ilmiöitä, niinpä niiden pohjalta on luontevaa esittää informaation kulkeminen juuri kvanttimekaniikan raameissa.

Voidaan kuitenkin esittää kysymys, mikäli on olemassa tällaisia tietoisvaikutteisia kvanttitaso ilmiöitä ja supermekaniikkaan viittaavia mekanis-

meja, onko tämä todellisuutemme todella sitä miltä se näyttää? Nykyään tiedetään ettei läheskään, mutta on tosi ettemme vielä tiedä läheskään kaikkea. Mikä on uskontojen ja intuitiivisen menetelmän avulla saavutetun tiedon osuus ja totuusarvo? Puhutaan ns. akashasta, eli kosmisesta älystä, jonka antama kuva viittaa fysikaalisesti ajatellen jonkinlaiseen kvanttimekaanisiin ja näiden ylitse supermekaaniselle puolelle astuviin ajatusten ja kokemusten tietopankkiin. Eli voidaanko puhua kosmisesta tietokoneesta kun astutaan supermekaaniselle puolelle? Onko tiede löytämässä Jumalan?

Jani Lassila

MAHDOLLISTEN PARANORMAA- LIEN KOKEMUS- TEN TULKINNAS- TA

Paranormaalien ilmiöiden tutkija huomaa kokemuksen karttuessa, että kerrottuja tapauksia ei aina voida pitää sellaisinaan tosina. Monet tekijät vaikuttavat siihen, että vilpittömätkin kertomukset toisinaan värittyvät lähes tunnistamattomiksi. Tilanne ei kuitenkaan ole toivoton, sillä sopivia tulkintoja käyttäen voidaan päästä hyvinkin lähelle todellista tapahtumaa. Lähes kaikissa tapauksissa tarkistukset ja tulkinta ovat mielenkiintoista salapoliisityötä, joka voi tuottaa erittäin käyttökelpoisia tuloksia.

Paranormaalilla kokemuksella tarkoitan laajasti ja epämääräisesti sellaista ilmiötä tai kokemusta, jolle ei löydy tunnettua selitystä. Mitään tapausta ei ole syytä pitää paranormaalina ennenkuin kaikki tunnetut selitysmahdollisuudet on todettu hyvin epätodennäköisiksi. Paranormaalien ilmiöiden ymmärtämiselle on suurena esteenä se, että käsitykset ja uskomukset usein perustuvat ei-paranormaalien eli helposti selitettävien tapausten varaan.

Aineelliset ilmiöt

Aineellisilla ilmiöillä tarkoitan sellaisia, joilla on vaikutusta aineeseen, tai jotka muuten ovat kaikkien paikalla olijoiden havaittavissa aistien välityksellä. Aineellisten ilmiöiden tulkinta on kaikkein yksinkertaisinta. Paranormaalius on todettavissa ilmiöiden epätavallisuudesta, esimerkiksi jonkin esineen liikkeen selittämättömyydestä tai arvaustuloksen suuresta epätodennäköisyydestä.

Havaintojen todellisuusarvo riippuu yksinkertaisesti kertojien luotettavuudesta ja lukumäärästä sekä tapausten yksityiskohtien ja dokumentoinnin tasosta. Tapahtumasta on voinut jäädä tutkittavissa olevia aineellisia jälkiä tai siitä on esimerkiksi kuvallinen tallennus.

Jos kyseessä on vain yksi kokija, niin hyvinkin selvän tapauksen aineellisuuden varmistaminen voi olla hankalaa.

Aineelliset ilmiöt ovat siitä kiitollisia, että toisinaan saadaan varmuudella selville kokemuksen todellinen, tunnettu syy. Tällöin kerääntyy arvokasta aineistoa siitä, millä tavalla todellisuus toisinaan muuntuu havaintokertomuksissa.

Ei-aineelliset ilmiöt

Ei-aineellisilla ilmiöillä tarkoitan sellaisia, jotka muodollisesti tapahtuvat vain ihmisten tajunnassa. Niitä voidaan tutkia tarkistamalla ja vertailemalla havaintokertomuksia sekä ottamalla huomioon havaitsijoiden psykologisia ominaisuuksia. Paranormaalius on todettavissa siitä, että kokijan ei olisi pitänyt tunnettujen aistikanavien kautta saada tietoja kerrotuista asioista. Kokemuksia ei toistaiseksi muodollisesti voida millään keinolla erottaa yhteensattumista.

Ei-aineellisten kokemusten arviointi on todella vaativaa monestakin syystä. Käytettävissä on vain kertomus kokemuksesta, jonka yksityiskohtien tiedonsaantitapa on tuntematon. Kukaan ei voi varmuudella tietää mitä toinen ihminen kokee, esimerkiksi miten hän näkee värit. Psykologian alue on hyvin laaja ja rönsyilevä. Se ei tarjoa arvioinneille sellaista lujaa perustaa, josta lähes kaikki asiantuntijat olisivat yhtä mieltä.

Erilaiset tuntemukset voivat aiheutua suggestiovaikutuksesta, tyypillisesti esimerkiksi parantamistilanteessa. Unohdettu muistiaineisto, huomiotta jääneet aistivaikutelmat ja torjutut tunteet voivat kasaantua vaikuttaviksi kokonaisuuksiksi, jotka sopivassa tilanteessa tulevat esiin. Ihmisten luova mielikuvitus tuottaa runsaasti monipuolista aineistoa.

Seuraavassa otan esimerkkejä muutamien ilmiöryhmien mahdollisista tulkinnoista.

Ennusunet

Kun unissa esiintyy riittävän selkeitä yksityiskohtia jotka myöhemmin toteutuvat, voidaan epäillä että tieto on saatu paranormaalilla tavalla. Ensimmäinen varmistettava seikka on se, että uni todella on nähty. Siksi se pitäisi mieluummin olla kirjoitettuna tuoreeltaan muistiin, jo ennen ennakoitujen tapahtumien toteutumista tai tietoon tulemista. Vähintäänkin unesta pitäisi olla etukäteen kerrottu tuttaville, joilta voidaan saada vahvistusta.

Jos uni koskee unennäkiäjällä itsellään puhkeavaa sairautta, on hyvinkin mahdollista että sairaus on antanut huomauttamatta jääneitä heikkoja tuntemuksia jo jonkin aikaa. Jos tieto koskee tuttavan sairautta, on unennäkijä voinut aistia hänen ulkonäöstään ja äänestään, että kaikki ei ole kunnossa. Kun unennäkijä ei ole ollut missään tekemisissä sairastuvan tuttavan kanssa tai kyseessä on onnettomuus, niin mahdolliseksi selitykseksi jää vielä yhteensattuma.

Monissa tapauksissa ennusuni on voinut koostua unennäkiäjän havaitsemista pienistä vihjeistä, jotka ovat jääneet tajuisesti huomaamatta. Lisäksi on otettava huomioon se todennäköisyys millä tapahtuma olisi ennustettavissa, sekä kuinka usein unennäkiäjällä on luultuja ennusunia jotka eivät toteudukaan.

Edelliset elämät

Hypnoosin avulla on mahdollista monissa tapauksissa merkittävästi parantaa menneiden tapahtumien muistamista. Hyvin tunnettua on se, että ihminen voidaan hypnoosissa palauttaa aivan varhaislapsuuteensa ja jopa aikaan paljon ennen syntymää, "edellisiin elämiin". Hypnoosilla on myös mahdollista tuoda esiin koehenkilön psyydessä mahdollisesti piileksiviä sivupersonallisuuksia.

Tohtori Reima Kampman käytti aikanaan paljon hypnoosia potilaiden tutkimuksessa ja hoidossa. Eräs

naispotilas osasi edelliseen elämäänsä palautettuna jopa laulaa 1100-luvulle kuuluvan englantilaisen laulunpätkän sen ajan kielellä, joka eroaa nykyajan englannista melkoisesti. Tehdyissä tarkistuksissa ilmeni, että nainen oli 13-vuotiaana sattunut näkemään kirjastossa avoinna olevassa kirjassa kyseisen laulun nuotteineen. Siitä se oli tarttunut kerralla muistiin, vaikka hän ei musiikkia harrastanutkaan.

Kampman tutki kymmenien potilaiden edellisiä elämiä ja huomasi usein selvästi, miten tiedot näiden elämien tapahtumista oli hankittu nykyisen elämän aikana. Lisäksi edellisten elämien henkilöt täydensivät nykyistä persoonallisuutta. Itse asiassa edelliset elämät olivat sivupersonallisuuksia, jotka eivät olleet eläneetkään menneinä aikoina. Kampman oli vahvasti sitä mieltä, että kaikki edellisten elämien tiedot oli hankittu myöhemmin, ja että hänen tuloksensa todistivat "sielunvaellusta" vastaan.

Kirjallisuudessa esiintyy runsaasti myös sellaisia tapauksia, joissa hypnoosissa saadut tiedot edellisistä elämistä ovat tarkistuksissa osoittautuneet oikeiksi. Esimerkiksi Jeffrey Iverson matkusteli ja tutki historiaa tarkistaessaan Bloxhamin hypnoosinauhujen elämiä. Hän löysi niin paljon oikeita yksityiskohtia, että vakuuttui "muistojen" aitoudesta.

Mahdollisia muistoja edellisistä elämistä voi tulla tietoisuuteen myös itsestään ilman hypnoosia. Esimerkiksi Ian Stevenson on monien vuosien kuluessa tutkinut ja raportoinut kymmeniä tapauksia. Monille näistä antaa vakuuttavuutta se, että ne ovat pienten lasten kertomia. Heillä voi lisäksi olla syntymämerkkejä sellaisissa kohdissa, mihin he muistavat saaneensa aikanaan kuolettavan vamman.

Vakuuttavienkaan edellisten elämien muistojen ei välttämättä tarvitse olla kokijansa omia. Täysin varmasti ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että muistot ovat tulleet jostakin ulkoisesta lähteestä.

Selvänäkiäjät ja psykometrikot

Selvänäkijöiden yleisesti käyttämä tekniikka on esittää saamiaan väitetysti paranormaaleja tietoja kysymysten muodossa. Esimerkiksi he voivat kysyä, onko asiakkaan olohuoneessa jalkalamppu. Menetelmä antaa erinomaisen mahdollisuuden onkia tiedot pääosin asiakkaalta, mutta sopivasti jatkaen palauttaa ne ikäänkuin omina tietoinaan. Vähemmän kriittinen asiakas voi tulla aidosti vakuuttuneeksi siitä, että kyseessä on mahtava henkinen näkijä, vaikka tämä ei itse asiassa ole esittänyt mitään aidosti uutta tietoa.

Kokenut näkijä voi asiakkaan antamien vihjeiden perusteella arvata monia asioita aivan oikeinkin, varsinkin kun esitystapa on epämääräinen. Jos asiakas ei heti myönnä jotakin yksityiskohtaa oikeaksi, selvänäkijä voi korjata sitä tai laajentaa piiriä lähisukulaisiin ja naapureihin. Silloin kyllä yleensä alkaa tärpätä. Myönteisesti suhtautuva asiakas ottaa harvoin huomioon sitä, että silloin ollaan jo niin todennäköisissä asioissa ettei niillä enää ole todistusvoimaa. Ellei asiakas myönteile tarpeeksi ja anna auliisti tietoja, niin voi tulla paheksutuksi väärästä sulkeutuneesta asenteesta, joka on näkemisen esteenä.

Edellä esitetty koskee lähinnä palvelunumeroissa toimivia selvänäkijöitä. Myös ilman pakollista korvausta toimivat näkijät valitettavasti useimmiten käyttävät samoja arveluttavia menetelmiä, ehkäpä varmistaakseen onnistumista. Oman kokemuksen mukaan heidän onnistumisprosenttinsa on yleensä varsin kaukana sadasta. Mutta toisinaan juuri kun kaikki alkaa näyttää tuloksettomalta, joukkoon voi tulla aivan hämmästyttävän epätodennäköinen oikeakin tieto.

Näyt/ilmestykset, äänet ja muut ulkoiset aistimukset

Tohtori Morton Schatzman julkaisi vuonna 1980 kirjan erään naisen tapauksesta. Tätä vaivasi muiden oireiden ohella muualla elossa olevan isän ilmestys. Ilmestys käyttäytyi useimmiten hyvin epämiellyttävästi, ja oli erotettavissa todellisesta henkilöstä vain ilmestymis- ja häviämistapansa

perusteella. Monivaiheisen terapian jälkeen nainen toipui ja pääsi kokonaan vapaaksi isän ilmestyksestä. Kuitenkin hän pystyi halutessaan luomaan miellyttävämpiä ilmestyksiä tuntemistaan elossa olevista ihmisistä.

Schatzman teki naisen kanssa monia hyvin kekseliäitä kokeita ilmestysten luonteen selvittämiseksi. Ilmeni, että ne eivät täydellisestä luonnonmukaisuudestaan huolimatta todellisuudessa näkyneet silmän verkkokalvolla tai kuuluneet korvan kautta, vaan muodostuivat sellaisilla aivojen alueilla, jotka käsittelevät havaintoja. Muut ihmiset eivät voineet nähdä naisen ilmestyksiä, paitsi kahdessa todetussa spontaanitapauksessa.

Schatzman päätyi laajojen tutkimustensa perusteella siihen käsitykseen, että pieni osa mieleltään terveistä ihmisistä voi silloin tällöin nähdä niin täydellisiä ilmestyksiä, että niitä on mahdotonta suoraan erottaa todellisista henkilöistä. Ilmestykset toisinaan puhuvat, ja niiden liikkuminen aiheuttaa aivan oikealta kuulostavia ääniä. On jopa mahdollista, että huomattavakin osa ihmisistä voi ainakin kerran elämässään nähdä henkilön, jota hän luulee todelliseksi, mutta joka itse asiassa on ilmestys. Psykologi C.G. Jung kertoo itse nähneensä yhdessä ystävänsä kanssa aidoiksi luulemiaan mosaiikkifreskoja, joita todellisuudessa ei ollut olemassa.

Kun tällaiset mahdollisuudet otetaan huomioon, niin terveiden ihmisten näkyjen ei sellaisenaan tarvitse olla mitenkään paranormaaleja. Selittämättömyys tulee vasta siitä, että muutkin voivat nähdä ne tai että niiden antamien oikeiksi tarkistettujen tietojen lähde on tuntematon.

Rajat tunnettujen selitysten käytölle

Lähes kaikki paranormaalin tyyppiset kokemukset voivat tietenkin periaatteessa olla jonkin kokijansa ulkopuolisen voiman aikaansaamia. Tästä vaan ei ole varmuutta, ennenkuin mahdolliset tunnetut selitykset on suljettu pois. Lisäksi on olemassa

tulkinnan suhteen laajoja epävarmuusalueita. Psykologiassa ja fysiologiassa on mielestäni nähty valitettavan vähän vaivaa näiden alueiden tarkemmaksi kartoittamiseksi.

Suggestion ja itsesuggestion mahdollisuudet vahvojen ilmiöiden tuottamiseen ovat hyvin suuret. Jarl Fahlerin mukaan potilaille on voitu tehdä suuriakin leikkauksia ilman perinteistä nukutusta, vain hypnoosilla aikaansaadun tunnottomuuden tilassa. Lisäksi hän kertoo kirjassaan kahdesta tapauksesta, joissa kaljuuntuneen naisen tukka on saatu kasvamaan hypnoottisella suggestiolla. Iholle on saatu aikaan ikäänkuin palovamma vain koskettamalla sitä esimerkiksi kevyesti sormenpäällä, jonka on suggeroitu olevan palava savuke.

On ilmeistä että suggestiolla ja itsesuggestiolla voidaan vaikuttaa rauhasen eritystoimintaan ja tahdosta normaalisti riippumattomiin lihaksiin. Mutta voidaanko suggestiovaikutuksella esimerkiksi antaa immuunijärjestelmälle sellainen sysäys, että järjestelmä hyökkää jo kehittyneen syövän kimppuun ja pystyy tuhoamaan sen?

Monet tutkijat ovat todenneet, että hypnoosi vapauttaa koehenkilön luovan mielikuvituksen, jonka käytössä on aivan uskomaton varasto unohtuneita kokemuksia ja tietoja. Siksi ei ole suotavaa pitää varmoina hypnoosissa saatuja tietoja, joita ei ole muilla menetelmillä voitu tarkistaa oikeiksi.

Muistia on tutkittu runsaasti, ja sen rakenteesta ja toiminnasta on olemassa suuri määrä teorioita. Teoriat ovat kuitenkin kovin sirpalemaisista. Niiden esittäjät eivät yleensä ilmoita, mitä kaikkia todettuja ilmiöitä teorian pitäisi selittää, ja olisiko mahdollisesti joitakin ilmiöitä jotka ovat ristiriidassa teorian kanssa.

Muistin mahdollisuuksien todelliset ääriarajat ovat vielä melkoisesti hämärän peitossa. Samoin ovat erilaisten vihjeiden ja huomiotta jääneiden aistimusten yhdistelyn mahdollisuudet varsin huonosti kartoitettua aluetta.

Jossakin vaiheessa tulee tunnettujen selitysmahdollisuuksien käytössä vastaan myös sellainen raja, että selitykset alkavat tuntua liian monimutkaisilta ja haetuilta. Symbolimuodossa saatujen tietojen tulkinta on usein käytännössä osoittautunut vaikeaksi ja liian mielivaltaiseksi.

Yksittäiseen tapaukseen suhtautuminen

Skeptikoiden usein toistama ajatus on, että jos heille joskus esitettäisiin edes yksi vuorevarma tapaus, niin he kyllä heti alkaisivat uskoa paranormaaleihin ilmiöihin. Tällainen kokemus ilmeisesti sattuu vain äärimmäisen harvojen skeptikoiden kohdalle. Tuskin on odotettavissaakaan yksittäistä tapausta, joka lopullisesti tekisi parapsykologian yleisesti tunnustetuksi. Vakuuttavuus tulee monien ihmisten omista kokemuksista ja siitä, että lisäksi otetaan huomioon suuri joukko erilaisia ja hyvin tutkittuja tapauksia, jotka tukevat toisiaan.

Jokaisen yksittäisen tapauksen kohdalla on syytä miettiä, mitä kaikkea sen tulkitseminen todelliseksi merkitsisi eri yhteyksissä. Esimerkiksi joku voisi väittää, että psykkikot pystyvät yleisesti saamaan aikaan vahvoja sähkömagneettisia voimavaikutuksia. Tällöin tulisi ottaa huomioon, mitä ilmiöitä tuhansien psykkikkojen pitäisi jo vahingossa aiheuttaa erilaisissa ympäristöissä olevissa herkissä kojeissa ja mittauslaitteissa.

Yksittäiset tapaukset pitäisi aina suhteuttaa viitekehukseen, joka on mahdollisimman laaja-alainen ja realistinen maailmankuva. Tapauksiin tulisi suhtautua kuin löytyneisiin uusiin palapelin paloihin: ellei pala sellaisenaan sovi kokonaiskuvaan, niin joko tapausta tai arvioinnin viitekehystä on tulkittava uudelleen. Vähäisintäkin tapausten pakottamista johonkin kaavaan on kuitenkin ehdottomasti vältettävä, koska silloin oppiminen loppuu ja kehitys pysähtyy.

Muistinvaraiset ja toisen käden kuulopuheina saadut kertomukset ovat ongelmallisia. Ajan kuluessa unohtuu tärkeitäkin yksityiskohtia ja toisaalta uusia oletuksia voi tulla lisää. Tapaus-

kertomukset muuntuvat tarinoiksi, jotka hioutuvat ympäristön yhteisön perinteeseen sopiviksi. Useamman välikäden kautta kulkeneet tiedot voivat olla jo varsin tunnistamattomia. Jos esimerkiksi tutustuu laajasti suomalaiseen eritasoiseen poltergeist/kummitustapausten aineistoon, on ilmiö helposti havaittavissa. Tarinoiden arvo todistusaineistona on tietenkin olematon, vaikka yksittäisen tarinan pohjana voi olla merkittäväkin todellinen tapaus.

Yliaistillinen tulkinta

Ei-aineellisten ilmiöiden tulkitsemista sellaisenaan yliaistillisiksi havainnoiksi todellisista kohteista pidän tässä vaiheessa vähintäänkin ennenaikaisena. Vieraista maailmoista ja tasoista tosin riittää kuvauksia ja teorioita. Teoriat ovat alunperin erilaisten auktoriteettien esittämiä eivätkä ne ole yleisesti tarkistettavissa. Niiden yksityiskohtia voidaan vain vertailla sekä toisiinsa että luonnontieteelliseen todellisuuteen, jolloin ne yleensä osoittautuvat huomattavan epämääräisiksi ja epäluotettaviksi.

Yliaistillisen tulkinnan kannattajat ovat useimmiten omaksuneet käsityksensä kriittikittömästi. He ovat sokeita kokemusten aivan selville tunnetuille selityksille eivätkä yleensä myöskään huomaa kertomusten välisiä helposti havaittavia ristiriitoja.

Valoa näkyvässä?

Erinomaisia esimerkkejä mahdollisten paranormaalien ilmiöiden tulkintatavoista on löydettävissä C.G. Jungin laajasta kirjallisesta tuotannosta. Jungilla oli itsellään runsaasti erilaisia voimakkaita psyykkisiä kokemuksia, ja lisäksi hän tutustui sellaisiin sekä kirjallisuuden että potilaidensa välityksellä. Hän yritti parhaansa mukaan kehittää psykologisia mielikuvia ja teorioita, jotka sopisivat luonnontieteellistyyppiseen maailmankuvaan. Jungin ajatukset eivät avaudu helpolla, mutta ne ovat hyvin käyttökelpoisia moneen tarkoitukseen.

Paranormaalien ilmiöiden luotettava

tulkinta on suuri haaste, ehkäpä ihmiskunnan suurimpia. Tähänastiset kokemukset ovat mielestäni osoittaneet, että liian yksinkertaiset ja karkeat mielikuvat eivät tee ilmiöille oikeutta. Ehkä edistymiseen tarvitaan sellaista psykologista kehittyneisyyttä, jota on toistaiseksi olemassa vain hyvin harvoilla ihmisillä. Seuraavien tuhanen vuoden aikana varmasti keksitään yhtä ja toista, tietenkin edellyttäen että vuodet ovat käytettävissä edistykseen.

Lähdekirjallisuutta:

- Fahler, Jarl: Hypnoosi. Tammi, Helsinki 1968.
 Iverson, Jeffrey: Oletko elänyt monta elämää? (1976) Tammi, Helsinki 1977.
 Jung, C.G.: Unia, ajatuksia, muistikuvia. (1961) WSOY, Juva 1985.
 Kampman, Reima: Kuka minä olen? Gummerus, Jyväskylä 1975.
 Schatzman, Morton: The Story of Ruth. Gerald Duckworth & Company Limited, London 1980.
 Stevenson, Ian: Cases of the Reincarnation Type. Volume I. Ten Cases in India. The University Press of Virginia, USA 1975.

Olavi Kiviniemi